

Alter ego

Revista Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Iași

Anul XVII

Număr omagial dedicat centenarului școlii

Octombrie 2017

Definiția timpului:

Lent, atunci când aștepti...

Repede, atunci când ai întârziat...

Mortal, atunci când ești trist...

Scurt, atunci când ești fericit...

Nesfârșit, atunci când te afli în durere...

Lung, atunci când te simți plictisit...

*Uneori, timpul este determinat numai de
sentimentele tale și de condițiile tale psihologice,
nu de ceasuri...*

Deci, petrece un timp minunat întotdeauna!

***100 de ani de educație
1917-2017***

Colectivul de redacție

Redactor șef: Prof. pt. învăț. primar Mihaela-Tatiana Cimpoi

Coordonatori: Prof. Irina-Nicoleta Olariu

Prof. Laura Vătămanu

Au colaborat: Prof. Petronela Petrea-director

Prof. Radu Filipescu

Prof. Cătălina Aprofirei

Educ. Alexandra-Maria Dimitriu

EDITORIAL

O școală cu istorie de 100 de ani! Și, paradoxal, mai tânără ca niciodată! O școală veselă, în care intri cu drag și nu-ți mai vine să pleci! Și nu poți să nu te întrebi: de unde atâta energie, dorință de a face lucrurile bine și cu suflet, ignorând total mentalități de genul “*Lasă, bă, că merge așa*” sau “*Ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim*” ?

E suficientă o incursiune în istoria acestei școli și răspunsul vine imediat! Cum am putea să ne purtăm altfel, atât timp cât pentru școala aceasta inimi au bătut cu pasiune, iar sudoarea a curs de pe frunțile truditivilor la ridicarea ei?

La început, oamenii și-au pus la dispoziție casele pentru ca să aibă școală în sat, au dus lemne să încălzească, au însoțit peste dealuri pe domnișoarele învățătoare navetiste sau le-au găzduit când vremea era prea vitregă pentru a face drumul pe jos. Dar ele nu au lipsit nicio zi de la școală, pentru că menirea lor era să lumineze mințile copiilor.

Atunci când s-a decis construirea unei școli mai mari, săteni și cadre didactice au muncit împreună pentru ca zidirea să meargă mai repede, iar când apele au făcut ca terenul să alunece și școala să nu mai fie sigură pentru copii, au luat-o de la capăt, asemeni Meșterului Manole, doar că au ales mai bine terenul, iar ceea ce au construit a fost pe măsura sufletului lor - o școală mai mare și mai primitoare pentru copiii cu ochi curioși și dornici de cunoaștere. Iar educatorii, învățătorii și profesorii le-au oferit hrană pentru minte și suflet, inspirându-i mereu să își dorească să evolueze. Standardele au crescut continuu, reperate fiind aceleași ca pentru școlile din Iași, chiar dacă pentru a obține aceleași rezultate se muncea de două ori mai mult!

Egalitatea de șanse a fost asigurată doar de dragostea pe care oamenii școlii au purtat-o copiilor, nicidecum de condițiile materiale. Nimeni nu se gândise că în școală ar fi necesară mai mult decât o priză - ce să bagi în priză?! Doar că doamna de muzică își căra magnetofonul și făcea audiții de muzică clasică! Iar doamna de geografie folosea diapozitive, doamna de limba română

punea la pick-up discuri cu opere literare în rostirea unor actori celebri, ba s-a mai cumpărat și un televizor la care se urmăreau piese de teatru sau filme! Iar domnul de matematică a înființat un cerc foto și aparatul de mărit trebuia pus în priză! La fiecare problemă s-a găsit soluție, căci de renunțare sau abandon nici nu se punea problema.

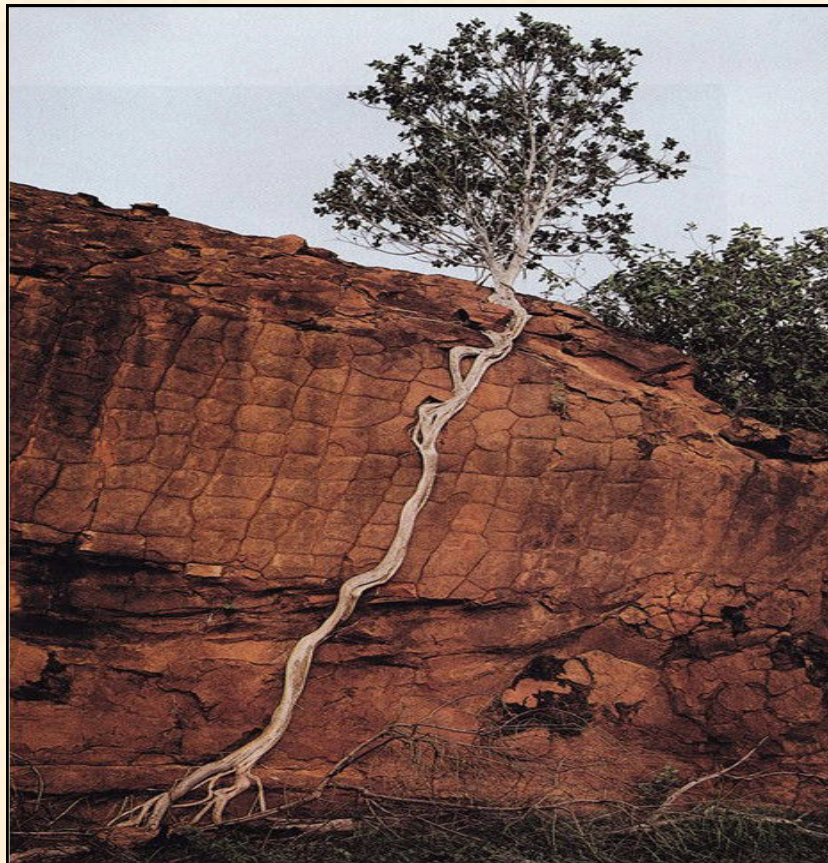
Cu astfel de modele am crescut și m-am format, asemeni colegilor mei care păstrează același spirit și dorință de a-și împlini menirea cu drag de copii.

Mi-e dragă școala asta, pentru că îmi simt sufletul viu și tânăr, iar cei 100 de ani care au trecut sunt o reflexie a celor care și-au scris numele în cronicile școlii, nume pe care le vom păstra mereu în amintire cu iubire și recunoștință!

Suntem ceea ce suntem pentru că avem rădăcinile înfipite adânc în istoria acestei comunități și, în ciuda dificultăților întâlnite, școala este plină de viață și speranța că vom fi MEREU MAI BUNI!

La mulți ani de viață, școala mea!

Prof. Petronela Petrea, Director al Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Iași

I. SCURT ISTORIC AL ȘCOLII

Cercetătorii au stabilit apariția satului Valea Lupului în urmă cu aproximativ 150 de ani, la jumătatea secolului al XIX-lea. Pare greu de crezut, dar atunci existau doar câteva case pe valea pârâului Lupului. Postelnicul Lupu Prăjescu deținea o pătrime din satul Găureni în secolul al XVIII -lea (o ipoteză referitoare la numele pârâului și al văii). Dacă astăzi Bahluiul delimitează clar comunele Miroslava și Valea Lupului, se pare că atunci legăturile administrative de o parte și alta a râului erau mult mai strânse. În anul 1876 câțiva copii din Valea Lupului erau înscriși la Școala Miroslava. Mai mult ca sigur, în fiecare dimineață, un mic grup de elevi traversa podul de peste Bahlui și se îndrepta spre școlile din Uricani (reședința comunei) și Găureni.

În anul 1917, copiii satului nu au mai plecat dimineața spre podul care traversa Bahluiul, ci spre casa consăteanului Constantin Râșchitoru, unde învățătorul Petru Rusei organizase o sală de clasă. Oficial, în toamna anului 1922, școala din satul Valea Lupului (atunci în cadrul comunei Uricani) era „aproape gata”. Ea cuprindea o sală de clasă și o cancelarie. Din cauză că învățătorul nu avea unde locui, postul rămânea vacant, fiind câțiva ani supliniți de moașa satului, Maria Bratu (Brahă?).

În anul 1925 a venit ca titular învățătorul Dumitru Scripcaru, funcționând neîntrerupt până în 1944. Din anul 1926 a fost înființat și al doilea post, ocupat de soția directorului, Eleonora Scripcaru, de Nastasia Agafiței, ș.a. În jurul anului 1940, era organizată și grădiniță, iar fiecare copil ducea de acasă lemne, alimente, se gătea pentru ei și luau masa împreună. Grădinița funcționa pe locul actualei locuințe a familiei Pichiu, pe strada Trandafirilor.

La început școala a avut puțini copii, dar din 1936 numărul lor a început să crească, ajungând până în 1944 la 71 de elevi, organizați în 4 clase. După război, școala a funcționat la „chestor” (în zona intersecției DN28 cu strada 1 Decembrie), apoi lângă crâșma lui Dumitru Harabagiu, învățătoare fiind o tânără care venea de la Reditu. Odată cu generalizarea învățământului gimnazial, în anul școlar 1958-1959, satul beneficiază temporar de un local spațios, din cărămidă, clădire de la fostul șantier al Fabricii de Antibiotice – cu 6 săli de clasă. Poziția

geografică a localității generează creșterea demografică și impune construirea unui local de școală cu 8 săli de clasă, la vest de biserica satului, lucrare finalizată în anul 1966 și unde tinerii aveau posibilitatea de a învăța 10 clase. De la 4 clase de învățăcei, cât avea școala în anul 1945, s-a ajuns la zece clase cu 584 de elevi înscriși și 12 cadre didactice. Printre învățătorii care au funcționat în acea perioadă la Școala Generală din Valea Lupului, îi amintim pe soții Papanaga Dumitru și Elena, Ana Bogdan, Valentina Ștefan, Cleopatra Hotnog, Iulia Ciobanu, iar dintre profesori: Ilie Constantin, Maria Valenciuc, Petru Ionașcu.

Din cauza alunecărilor de teren din anul 1970, clădirea școlii se fisurează și nu mai prezintă siguranță pentru desfășurarea procesului de învățământ. Autoritățile locale și centrale din acea vreme au dispus construcția unui alt local de școală (actuala clădire) într-o zonă care nu prezenta risc de alunecări de teren. Construcția a început în anul 1972, s-a finalizat în toamna anului 1973, localul având 9 săli de clasă și un laborator de fizică-chimie, director al școlii fiind în acea perioadă domnul profesor Vasile Giurcă, care a muncit mult pentru a asigura elevilor condiții bune de educație și care a încurajat pe absolvenții școlii să-și continue studiile la liceu, apoi și la facultate. Inițial rețeaua de apă a școlii a fost conectată la fosta Fermă din zona Satului Nou.

Deoarece nici acest local nu a mai fost suficient, în anul 1987 se începe construcția unei aripi cu 4 săli de clasă, dată în folosință în anul 1992.

În anul 2006 se inaugurează un nou corp de școală, cu patru săli de clasă, situate pe strada Irisului și unde funcționează o grupă de grădiniță și 3 clase de la învățământul primar (Corpul B). Un autobuz școlar circulă între Corpurile A (din deal) și B (cel nou, din vale). Din anul 2008 școala beneficiază de o sală modernă de sport. Cu ajutorul Primăriei, în ultimul deceniu școala s-a modernizat, dispunând de canalizare, geamuri și uși tip termopan, mobilier modern.

Strada Nucilor și alte câteva adiacente au fost asfaltate, astfel că ciubotele murdare de noroi ale elevilor, în zilele ploioase, sunt de domeniul trecutului. Dezvoltarea comunei din ultimii ani a dus la necesitatea construcției unor corpuri de grădiniță, aprobate spre finanțare în 2017.

Prof. Radu Filipescu, Școala Gimnazială Valea Lupului, Iași

Prof. Constantin Ilie, în anul 1959
(în stânga profesorului se află elevul Mihai
Dumitriu)

II. GÂNDURI DE RECUNOȘTINȚĂ

” De la un om mare ai întotdeauna de învățat, chiar și când tace” (Seneca)

Îndreptăm gândurile noastre către cel ce a fost DIRECTOR, MENTOR și PĂRINTE al acestei școli, în semn de recunoștință pentru o viață pusă în slujba comunității și a educației, profesor MIHAI DUMITRIU.

În cancelaria mică, aplecați asupra cataloagelor, simțim un fior ce ne trece prin tot trupul...”Măi, dragule...”...și amintirile încep să ne copleșească în aceste ceasuri de sărbătoare, amintiri ce ne umplu sufletul de bucurii, dar și de lacrimi.

Povestea acestui mare OM se aude ca un ecou din zidurile școlii. Îl vedem și îl simțim ca în fiecare dimineață când, cu catalogul în mână, se îndrepta spre clasă. De multe ori îl însoțeam și, în scurtul nostru drum, ne încuraja și ne învăța câte ceva din tainele meseriei de profesor. Avea o vorbă mare: ”Creează ca un Dumnezeu, ordonă ca un rege, muncește ca un rob” (C. Brâncuși) pe care ne-o spunea adesea. Am simțit fiecare dintre noi că acesta era domnul Mihai Dumitriu, ”ȘEFUL”, cum îi spuneau cei mai mulți dintre noi.

Cuvintele sunt prea puține și mici pentru a descrie personalitatea, munca și dăruirea de care a dat dovadă colegul nostru. A iubit oamenii școlii și timpul petrecut cu ei, și-a iubit elevii, pentru care nici un efort nu era prea mare, și-a iubit meseria ridicând-o la rang de artă, și-a iubit școala ca pe propria casă, și-a iubit satul la care nu a renunțat și de care nu s-a dezis nici ca inspector școlar, nici ca deputat în Parlamentul României. Și, în tot acest timp, a mers mână în mână, așa cum

adesea ne spunea... ”cu modestia țăranului cinstit și onest”.

Astăzi, la ceas aniversar, Școala Gimnazială Valea Lupului va lua numele acestui mare OM. În semn de profundă recunoștință, colegii și Primăria Valea Lupului vor dezveli o placă comemorativă în amintirea celui ce a fost profesor, inspector, deputat, doctor în Științe ale Educației, MIHAI DUMITRIU.

Ne vom aminti mereu cu drag și bucurie de tot ceea ce a însemnat domnia sa pentru noi, colegii lui, pentru școală și pentru comunitate.

Cu capul plecat, în semn de omagiu, ascultăm ecoul pașilor lui ce se pierd în istoria școlii!

Prof. Irina Nicoleta Olariu

Prof. Laura Vătămanu

Prof. Florin Filote

Prof. Mihai Dumitriu (central) și
prof. Constantin Mocanu

III. GÂNDURI DE DIRECTOR

A fi OM

Cei mai mulți profesori care ajung directori de școală își doresc asta din diverse motive: statut social, școlarizare superioară, îmbogățirea CV-ului sau, pur și simplu, simt nevoia să conducă.

Există și o categorie, mult mai restrânsă de profesori, care ajung directori în urma unor conjuncturi, fără să-și fi propus în mod expres acest lucru. Din această categorie fac și eu parte. Te trezești în fața faptului împlinit. Ești numit fără a fi consultat. Ce variante ai? Să refuzi? Se poate, dar asta ar însemna să fugi de o responsabilitate. E drept că nu ți-ai propus să îți asumi o asemenea răspundere, dar, dacă tot ai fost provocat, te întrebi dacă ești capabil de așa ceva.

Nu ai o strategie, un plan pentru că, până mai ieri, erai profesor și azi ești director. Trebuie să te adaptezi din mers, să înveți cum funcționează o instituție de învățământ pe toate palierele. Realizezi că dintr-o dată răspunzi de orice se întâmplă în incinta școlii.

Deși problemele unui director de școală sunt multiple, de la securitatea elevilor și a angajaților până la asigurarea unor condiții favorabile desfășurării unui învățământ de calitate, cred că adevărata provocare este relația pe care trebuie să o ai cu personalul didactic și nedidactic.

Trebuie să găsești echilibru între a-ți exercita funcția și relația cu profesorii, colegii tăi din rândurile cărora ai făcut și faci parte. Funcția, fie ea oricât de mică, are tendința de a te face să crezi că ești mai sus decât ceilalți. Dacă nu rămâi cu picioarele pe pământ, riști să derapezi, să crezi că ai mereu dreptate, că ideile tale sunt cele mai bune, că numai tu deții soluțiile tuturor problemelor.

În prima zi de mandat ai trei calități: director, profesor și om. La sfârșit de mandat trebuie să te întrebi dacă nu cumva ai pierdut vreuna pe drum. Inevitabil, calitatea de director o vei pierde într-o zi. Important este să rămâi OM.

Prof. Florin Filote, Școala Gimnazială Valea Lupului, Iași
Director al Școlii Gimnaziale Valea Lupului în perioada 2004 - 2007

Amintiri

Când am călcat în toamna anului 1964, pentru prima dată, în Valea Lupului, am rămas surprins și dezamăgit. Nu-mi venea să cred că în coasta capitalei Moldovei poate să existe un sătuc sărăcăcios, cu niște ulițe pe care nu fusese aruncată până atunci nici măcar o piatră, cu un magazin dărăpănat, cu școala într-o baracă a Fabricii de Antibiotice. Singura construcție mai îngrijită era biserica.

Lucrurile s-au mișcat și au evoluat cu greu. În partea de est a fost construit un local de școală cu șase săli de clasă. Activitatea școlară a fost condusă atunci de directorul Dumitru Ionașcu și de către Nicolae Crețu. Numai după câțiva ani, localul școlii a început să se deterioreze din cauza izvoarelor și repetatelor alunecări de teren. Ca urmare, autoritățile centrale de atunci ale statului au alocat fonduri și s-a construit actualul locaș de învățământ.

Primul director al actualului local a fost profesorul Vasile Giurcă. El s-a atașat repede de sat, de oamenii lui și de copii. Om de ispravă, Vasile Giurcă, cu sprijinul colectivului didactic, a prestat o activitate susținută pentru asigurarea bazei materiale a școlii și pentru efectuarea amenajărilor exterioare. În acea perioadă s-a construit și instalația de încălzire centrală.

Ajuns în anumite împrejurări director la alte școli, profesorul Vasile Giurcă a rămas legat sufletește de satul și de Școala Valea Lupului. Aici a rămas o parte din ființa sa prin ceea ce a realizat și a dăruit. Și acum își amintește și vorbește cu nostalgie despre oameni, despre colegi și despre copiii deveniți maturi pe care îi recunoaște după asemănarea ochilor lor cu cei ai părinților.

Activitatea școlară a progresat apoi în perioada directorilor Viorica Șortan, Constantin Mocanu și a regretatului Mihai Dumitru. Fiu al satului, Mihai Dumitru s-a remarcat ca profesor, prin măiestrie didactică, munca asiduă la catedră, pregătire profesională, obținând și titlul de doctor în Științele Educației. Eforturile sale s-au concretizat în rezultatele deosebite ale elevilor la clasă și la concursurile școlare județene și naționale.

Ca director, Mihai Dumitriu s-a dovedit un bun conducător și organizator. Știa să rezolve cu pricepere și tact problemele școlii. Nu judeca pe cineva, nu reproșa. Satisfacția sau insatisfacția, mulțumirea sau nemulțumirea îi izvorau din priviri. Conducea prin puterea exemplului personal. Începea el munca, iar ceilalți îl urmau din proprie inițiativă.

Ca inspector școlar general și deputat în Parlamentul României, a reușit să sprijine în mod substanțial dezvoltarea bazei materiale a școlii noastre. Cadrele didactice și elevii îi păstrează imaginea vie a celui care le-a fost coleg, îndrumător și profesor.

Cuvinte de apreciere și recunoștință i se cuvin și actualului director, doamnei profesoare Petronela Petrea, fostă elevă a școlii. Născută și formată ca om aici în sat, dânsa se impune prin implicare, inițiativă, spirit gospodăresc și dăruire.

Pentru modernizarea școlii s-a lucrat neconținut- rețeaua de calculatoare e conectată la internet, orele de științe se desfășoară în laboratorul dotat corespunzător, gazul metan și apa potabilă filtrată sunt lucruri normale, sala de sport găzduiește orele de educație fizică și numeroase alte activități sportive, s-au amenajat locuri de joacă pentru școlari și preșcolari. Se poate spune că școala noastră a înflorit odată cu satul.

La cei 100 de ani de la atestarea documentară a școlii din Valea Lupului, aducem recunoștință înaintașilor și ne exprimăm hotărârea de a continua activitatea la nivelul cerințelor prezentului și ale viitorului.

Constantin Cruceanu, profesor de limba română,
Director al Școlii Gimnaziale Valea Lupului în perioada 1996-1997

În cancelarie

IV. VORBE DE DASCĂL

O zi emoționantă din iunie 2016

**Învățătoarea Dorina Ungureanu s-a retras la pensie,
după 41 de ani de activitate în învățământul primar**

Aceasta sunt eu. Am fost numită „*Absolventă a Școlii Gimnaziale Valea Lupului*” pentru că am educat și am îndrumat pașii mai multor generații de copii din clasele primare. Dar vine o vreme când nu te mai lași amăgit de tinerețe și înțelegi că nimic nu e veșnic. Veșnic este ceea ce rămâne în amintirea foștilor elevi și ai foștilor colegi. Amintirile îmi dau senzația timpului pe care nu l-am pierdut în zadar.

Și, chiar dacă vremea trece peste toți, faptele rămân mereu în inimile celor din jur: *”UN BUN PROFESOR ESTE ASEMENEA UNEI LUMÂNĂRI. EL SE MISTUIE PE SINE ÎNSUȘI PENTRU A LUMINA CALEA ALTORA”* (Mustafa Kamal Attaturk) - un citat spus de doamna director Petrea Petronela, valabil pentru toate cadrele didactice din școala noastră.

„Am gustat” cu fiecare generație câte un strop din bucuria succesului și astfel am putut merge mai departe. N-am dorit să fiu niciodată prima, ci doar să am un loc onorabil printre colegi și certitudinea că mi-am îndeplinit misiunea. Multe generații mi-au fost alături, lasându-le de fiecare dată o parte din sufletul meu. Bucuria succesului lor mi-a încununat munca.

De-a lungul unei zile la școală am fost nevoită să fiu și actor și prieten de joacă, soră medicală și doctor, antrenor, dascăl, găsitor de lucruri pierdute, psiholog, părinte de ocazie, agent comercial, politician și păstrător de credințe. Am fost de toate și am pus suflet în toate.

Aceasta a fost ultima mea zi de școală. M-am pensionat, dar nu m-am retras. Îmi doresc să mai fiu lângă copii, atât cât sănătatea îmi permite și acolo unde mai este nevoie de mine.

Nu știu dacă am fost un exemplu pentru elevii mei, dar îi îndemn să-mi urmeze sfaturile, asigurându-i de toată dragostea și prietenia mea, iar pe colegi, de toată stima și prețuirea pe care o merită. Acum, la final de carieră didactică, dacă e să trag o linie, spun doar atât: au fost cei mai frumoși ani din viața mea. Pentru că asta mi-am dorit foarte mult, să fiu alături de elevi, să-i învăț, înțelegând că trebuie să învăț și eu pentru a putea ține pasul cu ei, cu progresul și civilizația. Vine însă și acest moment din viața noastră când trebuie să lasăm loc și celor tineri, iar noi să ne mai și odihnim.

Înv. Dorina Ungureanu

39 de ani...

O să vă întrebați: *"Ce înseamnă acest număr?"*. Pentru mulți e un număr oarecare. Pentru mine, însă, înseamnă mai mult decât jumătate din viața mea: 39 de ani pe care i-am petrecut ca învățătoare în Școala Gimnazială Valea Lupului, instituție ce anul acesta împlinește 100 de ani.

39 de ani am slujit învățământul românesc, la țară, în satul natal, mânată de dorința vie pe care mi-a insuflat-o doamna mea învățătoare din prima zi de școală, din clasa I. Și atunci și azi stau și mă întreb: „Ce e oare învățătoarea?”

Răspunsurile ar putea fi nenumărate:

- o ființă înțelegătoare, blândă care trebuie să se pună în mintea copiilor, care să fie capabilă să facă foarte multe lucruri în același timp;
- care să aibă veșnic pe față un zâmbet pentru a face față copiilor-problemă și părinților îngrijorați sau acelor care nu o susțin deloc;
- o ființă care să aibă cel puțin șase perechi de mâini pentru a-i învăța să scrie pe mai mulți elevi deodată și cel puțin trei perechi de ochi: ochii minții pentru a vedea pe copil așa cum e în realitate, ochii de la spate pentru a vedea ce nu e de văzut, dar trebuie știut și ochii propriu-ziși care să transmită copilului ideea: *„TE ÎNȚELEG ȘI CRED ÎN TINE !”*
- o ființă care să se bucure și să fie mandră de reușitele copiilor săi pe care i-a văzut crescând timp de patru ani, i-a învățat aproape tot ce știa ea și care trebuia să-și ia rămas bun, cu sufletul sfâșiat, dar să fie gata să întâmpine o nouă generație cu bucurie și încredere...

Așa cred eu că am putut fi alături de cele 10 generații de elevi cărora le-am îndrumat pașii vreme de 39 de ani. Sper să poarte o vie amintire și să rămân în sufletele lor doar cu lucrurile bune și plăcute. Chiar dacă am pus pe primul loc pe elevii mei, nu pot uita faptul că vreme de 39 de ani nu am fost singură ci am fost alături de oameni, de colegii mei pe care i-am considerat o a doua familie și alături de care am împărțit și bucurii dar, și neazuri.

Țin să le mulțumesc și pe această cale că nu m-au lăsat la greu, că mi-au insuflat putere și pentru aceasta le sunt recunoscătoare veșnic.

Cred că menirea mea a fost să fiu ÎNVĂȚĂTOARE.

Mulțumesc, Doamne, pentru acest DAR!

Înv. Magdalena Prepeliță

Trecut-au anii...

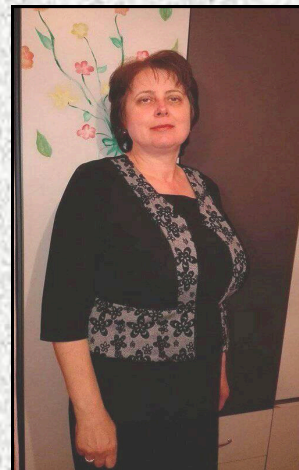
Cu emoție în suflet, mă gândesc la școala unde mi-am petrecut cei mai frumoși ani ai tinereții, cu toate elanurile și speranțele, care, din fericire, nu au fost infirmate! N-am gândit că totul, într-o zi, va rămâne o plăcută și duioasă amintire, dar acum îmi face plăcere să marchez câteva dintre aspectele care m-au făcut să mă simt om al casei în acest perimetru... Timp de șaisprezece ani am lucrat cu mândrie în Școala Valea Lupului ca învățătoare, lângă colegi inimoși, foarte bine pregătiți profesional, cu har pentru copii, cu caractere deosebite, care s-au dovedit adevărate modele pentru toate generațiile, oameni integri și onești.

Școala a evoluat frumos de-a lungul vremii, lăsând urme de neuitat în amintirea absolvenților, a dascălilor și a comunității. Cei patru directori care s-au succedat la conducerea școlii, în perioada pe care am petrecut-o eu în această unitate, alături de tot personalul didactic, didactic auxiliar și nedidactic au pus, cu migală și devotament, umărul la a construi și consolida ceea ce reprezintă această unitate de învățământ astăzi, ”*Mândria comunității*.” A reușit să se afirme drept o școală respectată pentru rezultatele sale, pentru relația prietenoasă dezvoltată cu părinții și copiii ei, făcându-se remarcată la nivel județean, național și internațional, intrând astfel în concurență cu multe școli din exterior.

Generațiile de elevi pe care le-am ”păstorit” eu în această școală au avut elevi foarte buni, respectuoși, sărguincioși, care, alături de domnii profesori, și-au cizelat devenirea, ajungând astăzi tineri de valoare în diverse domenii sociale. Drept recunoștință, o parte dintre acești absolvenți și familiile lor, mă contactează, ținând legătura între generații, ceea ce reprezintă o sursă de întinerire permanentă pentru mine. Sunt onorată că am lucrat la această școală și, cu vădită modestie, mă recunosc printre dascălii care au fondat o parte a renumelui ei.

Nu te voi uita niciodată, școala mea dragă, pentru că o parte din sufletul tău este gravată în inima mea! Te iubesc!

Prof. înv. primar, Liliana Catrinescu,
Școala Gimnazială ”Ion Creangă”, Iași

Toamna anului 2005!

Cu pași timizi și curioși mă îndreptam spre noua mea școală admirând frumusețea simplă și pură a unui sat luminat de razele blânde și calde ale soarelui. Totul era ca într-o poveste în care culori felurite (galben, roșu, verde, maro) se întreceau în a-și arăta bucuria și calmul prin care timpul le așază pe toate.

Septembrie! 1septembrie!

Cu tinerețea în brațe și cu dorința de a dăruia din experiența mea de profesor, am pășit pragul ȘCOLII. O școală ca toate celelalte, însă ceva, ... ceva puternic și nedescris, îmi spunea că va fi locul meu, casa mea, aici mă voi desăvârși ca om. Și timpul... timpul mi-a arătat că nu am greșit. Aici mi-am susținut gradele didactice, aici am învățat că meseria de profesor nu se face cu catalogul și că pot „iubi” mai mult decât credeam. Tot aici mi-am descoperit foști colegi de școală primară, mi-am făcut noi prieteni și am învățat, poate cel mai important lucru, să fiu tolerantă.

Cuvântul ȘCOALĂ și, mai ales, ȘCOALA VALEA LUPULUI, a început să devină o părticică importantă din mine și din viața mea. Îmi aduc aminte cu mare drag de toate momentele trăite aici, de orele de muncă care nu au fost totdeauna ușoare, de foștii colegi care m-au sprijinit de fiecare dată, de colegii cu care am cârmuit pe timp de furtună această „arcă” și de noii colegi, foștii mei elevi, de care astăzi sunt mândră că au îmbrățișat această meserie.

Astăzi se împlinesc o sută de ani de la înființarea ȘCOLII GIMNAZIALE VALEA LUPULUI. E tot toamnă, e tot soare și satul, astăzi modern, cu străzi asfaltate și case frumoase, îmi face ca sufletul să vibreze și să-și aducă aminte de fiecare toamnă, de fiecare început de an școlar! Și timpul iarăși trece...!

Astăzi este vorba, după cum vedeti, de TIMP! Timpul poartă cu el amintiri, suspine, bucurii, lacrimi ... Timpul ne devine prieten și dușman, copil și bătrân! Frunzele se desprind una câte una din nucii de la poartă, la fel ca și emoțiile mele, numai ȘCOALA, parcă desprinsă dintr-un basm al toamnei, ne șoptește că ea va dăinui eternității.

Glasurile copiilor și clopoțelul mă anunță că e timpul să plec acasă. S-a mai terminat o zi, s-a mai scris o pagină în istoria de aur a cărții ȘCOLII, însă mâine o vom lua de la capăt, cu o nouă poveste. Voi intra pe poarta școlii la fel de grăbită ca în fiecare dimineață, nerăbdătoare să-mi întâlnesc iar elevii, să-i ajut să înțeleagă că ȘCOALA e locul în care înveți, înainte de toate, să devii OM!

La mulți ani, dragă școală!, La mulți ani, dragi colegi!

La mulți ani, dragi copii!

La mulți ani tuturor celor ce sprijiniți educația!

Prof. Laura Vătămanu, Școala Gimnazială Valea Lupului, Iași

A fi dascăl

Caut în memoria sufletului și mă regăsesc în toamna anului 1999. Acum 18 ani...

Pasiunea pentru tot ce înseamnă ȘCOALĂ și oamenii ei m-au transformat în profesorul de astăzi.

A fi doar profesor este trist. Am învățat în timp că suntem psihologi (rezolvând problemele existențiale ale copiilor noștri), suntem doctori (pansând o zgârietură căpătată în pauză), polițiști (căutând diverse lucruri pierdute în iureșul zilei), mame (mângâind un obraz obosit după o zi de școală), prieteni (ascultând nevoi, speranțe și dorințe ascunse într-un suflet curat). Astfel, am devenit un dascăl major, matur, după 18 ani în această școală.

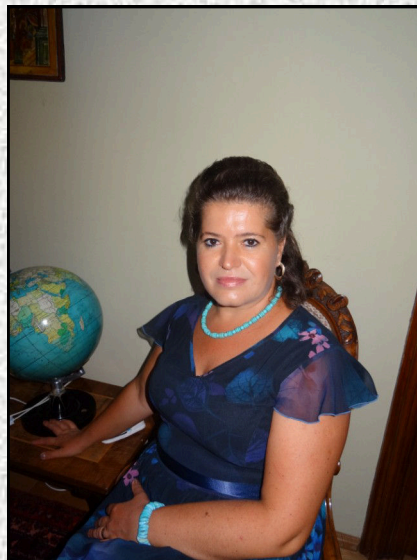
Majoratul mi-a dat aripile și dorința de a-mi petrece zilele alături de viitor, alături de acești copii, care vor da mereu dovada perenității noastre.

Urez colegilor mei, trudituri cu sufletul în Școala Valea Lupului, mulți ani frumoși în slujba educației de calitate!

Prof. Irina Nicoleta Olariu,
Școala Gimnazială Valea Lupului, Iași

Menirea dascălului

Profesorul este un **Corăbier** pe marea învolburată a vieții unor mici navigatori ce caută uscatul și strălucirea soarelui. Pe această mare, vânturile ce spulberă din toate direcțiile pot sprijini sau înfrâna mersul Corabiei. Totul depinde de Corăbier: de locul unde și-a propus să ajungă, de cunoștințele sale de navigație, de măiestria în a mânui cârma și velele spre a se folosi cât mai mult de puterile vânturilor și mai ales de a înțelege Graiul Mării.

Navigatorii au suflete fragile, ușor pot fi afectați de orice adiere a vântului care ar tulbura marea. Dar Corăbierul are puterea de a readuce liniștea și încrederea pasagerilor de pe vas.

Câtă măiestrie, iubire și bunătate i-a dat Domnul! Și multe alte lucruri minunate știe să facă un Corăbier adevărat: să asculte cu răbdare tânguirea neobosită a gândurilor, să potolească setea de cunoaștere a navigatorilor cu apa limpede și dulce a tainelor nebănuite ale lumii, să respecte și să prețuiască toate vietățile întâlnite în marea călătorie, să împărtășească discipolilor întreaga pricepere și știință de navigare pe marea schimbătoare a vieții.

Aceasta e menirea unui dascăl! Aceasta vă urez și eu, dragi colegi, să aveți cer senin, ape limpezi, vânt din pupă și să duceți **Corabia** ce v-a fost încredințată spre tărâmul cunoașterii absolute!

Prof. înv. primar, Mihaela Tatiana Cimpoi
Școala Gimnazială Valea Lupului, Iași

V. GÂNDURI ALE ELEVILOR DE IERI

Grădinița și școala generală sunt primele încercări de integrare în societate și în colectivitate. În lumea care pune un preț enorm pe socializare, care de multe ori înseamnă discuții și comentarii cu o miză ridicol de mică și întotdeauna fără contact real, noi am avut privilegiul să începem cu dreptul.

Timpul adesea șterge amintirile mai puțin plăcute și oricât mă străduiesc să îmi amintesc neajunsurile vremurilor, când intram dimineața în goană pe poarta Școlii Valea Lupului, nu reușesc. Sigur că îmi aduc aminte de toaletele din curte, de unicul robinet cu apă curentă din școală și de altele, dar cu zâmbetul pe buze și cu mulțumire și apreciere pentru tot ce s-a schimbat în bine de atunci.

Dar mai ales îmi amintesc de colegi și profesori, de mirosul stăruitor al soluției cu care se curățau holurile, de tanti Aneta, mereu cu teul în mână și cu zâmbetul pe buze. Îmi amintesc cu drag de colegi și mă întreb cum s-au schimbat și îmi doresc să aibă vieți frumoase și împlinite. Eu una, mă simt tot fetița tunsă cu castronul din poza de final de clasa a III-a și întâmpin lumea cu aceeași uimire. De doamna educatoare, de doamna învățătoare pe care pur și simplu am adorat-o, de doamna dirigintă pe care am întâlnit-o acum cațiva ani într-un supermarket și care mi-a adus lacrimi în ochi când m-a recunoscut. De profesori care mi-au marcat existența, de domnul profesor Mocanu, care ne făcea să tremurăm când apărea într-un veșnic halou de fum de țigară și să râdem câteva minute mai târziu. De domnul profesor Cruceanu, care intra pe ușa clasei așa cum îl știam zilnic (eram vecini), dar după ce își dregea vocea se transforma într-un povestitor fantastic și un dascăl cum nu am mai pomenit. De doamna profesoară Petrea, care preda cel mai "urât" și temut obiect pentru mine și care știa să se facă totuși cea mai iubită și căreia îi datorez admiterea la liceul pe care mi-l doream.

Urmăresc cu drag cum s-a transformat școala în ultimii ani sub bagheta zânei bune cu eșarfă de cercetaș și nu îmi vine să cred câte poate face un om bun, motivat și cu dragoste de oameni. Îmi doresc să punem toți mai mult preț pe educație, e singurul lucru care poate schimba lumea în bine. Și educatorii să nu uite nicio clipă că "lutul moale" pe care îl modelează azi va fi cetățeanul lumii de mâine. Să toarne în matrița ce li se oferă doar învățături frumoase și sentimente minunate!

Următorii 100 de ani de existență să fie mai plini de realizări și momente frumoase, care să fie prețuite și comemorate de cei ce vă trec pragul!

Anca Iftemie (Butnariu), absolventă a Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 1995

Mândria de a fi elev al acestei școli

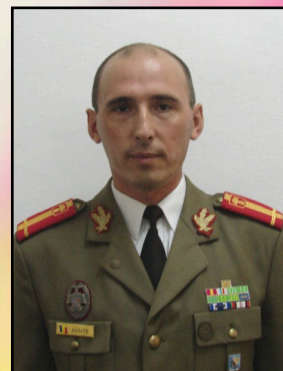
Întrebându-i pe unii “ce e școala pentru ei” majoritatea ar spune că e o ”necesitate”, “o obligație”, “un mod de a-și petrece timpul sub supravegherea profesorilor”. Pentru mine a fost diferit, a fost “acasă”, a doua casă, un loc minunat cu oameni deosebiți. Cu drag îmi aduc aminte de toți dascălii mei de la Școala Valea Lupului, dascăli care și-au pus amprenta asupra mea ca om, au contribuit la educația mea, m-au făcut să mă simt un elev împlinit, fericit, dornic de a învăța, de a excela în ceea ce fac. Încrederea și pasiunea acestor dascăli minunați ce mi-au fost alături m-au ajutat să ajung ceea ce sunt, cred eu, un om bun, educat, cu o carieră profesională deosebită.

Sunt MÂNDRĂ să spun că am învățat la Școala Valea Lupului, un loc cald, cu oameni aleși, un loc aparte unde visele mele au devenit realitate. Am și un mesaj, mai bine spus sfat pentru actualii elevi ai școlii: *Doar prin învățatură, bunătate, corectitudine, sinceritate puteți ajunge să aveți succes în viață și cariera pe care v-o doriți. Străduiți-vă să fiți cât mai buni, mai educați, mai corecți și apreciați dascălii care sunt alături de voi în această ascensiune!*

Simona Sava (Axinte), absolventă a Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 1995
Absolventă a Facultății de Economie și Administrarea Afacerilor, Iași

Școala mea de suflet!

Fiecare dintre noi și-a început educația într-o anumită școală pe care nu o poate uita.

Pentru mine, această școală este cea din satul natal Valea Lupului. Aici mi-am proiectat idealuri pe care am reușit să le realizez datorită celor mai buni dascăli pe care cineva și-i poate închipui.

Nu pot uita prima zi de școală, mirarea și bucuria din ochii colegilor, privirea blândă a doamnei învățătoare, parfumul cărților noi ce ne așteptau pe bancă, emoția întâlnirii cu noii profesori, emoția primei teze, satisfacția primului zece la matematică sau entuziasmul întâlnirii cu vacanța școlară.

Chiar și după 37 de ani de când am pășit pragul acestei instituții am nenumărate amintiri dragi care devin mai prețioase odată cu trecerea timpului. Nu o pot uita pe doamna mea învățătoare, Magda Prepeliță, care cu dragoste și cu răbdare mi-a purtat la început mâna pentru a învăța să scriu cifrele și literele alfabetului, iar apoi mi-a insuflat dorința de cunoaștere și de autodepășire. Păstrez cu drag în inimă amintirea profesorilor mei – Livia Viciu, Constantin Cruceanu, Constantin Mocanu, Ioan Bulai, Floarea Bulai, Valeria Calopăreanu, Ana Merlușcă, Victoria Teclean, Ana Bișoc, Petru Luțuc, Gheorghe Vartic, precum și a doamnei director de atunci, Viorica Șortan, care au contribuit la formarea personalității noastre, sădindu-ne în suflet respectul, bunătatea, modestia, înțelepciunea, exigența, dăruirea și disciplina, calități atât de necesare în viață.

Dar cine m-a învățat că succesul nu este o întâmplare, că nu este un dar oferit de viață, ci consecința firească a perseverenței și a efortului susținut a fost regretatul domn profesor Mihai Dumitriu, care a fost un real sprijin pentru mine atât pe timpul cât am avut privilegiul de a studia în cadrul școlii Valea Lupului, cât și ulterior în toate etapele vieții mele.

Sunt unul dintre norocoșii care au beneficiat de tot ce s-a întâmplat mai bun în această respectabilă școală. Sunt sigur că aici au fost și sunt cei mai buni, mai frumoși și mai valoroși dascăli, pentru care cele mai importante valori sunt elevii și realizările acestora.

Aduc un pios omagiu acelor dascăli care nu mai sunt printre noi și-i îmbrățișez cu drag pe toți aceia care vor citi aceste cuvinte.

Tuturor, respect și recunoștință!

Sorin Axinte, absolvent al Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 1988
Absolvent al Institutului Militar "Nicolae Bălcescu", Sibiu (Academia Forțelor Terestre)

Școala Valea Lupului la 100 de ani

Este ciudat cum unele amintiri par că se pierd după un timp relativ scurt, pentru ca să reapară apoi clare și vii după o lungă pauză. Iată unele din perioada mea de elev al Școlii Generale din Valea Lupului care pot da o idee despre timpurile de atunci:

- La primul extemporal de istorie din clasa a V-a trebuia să scriu lista cu orânduirile istorice. Le iau în ordine și plin de avânt închei cu „...capitalistă și dreaptă orânduire socialistă!”. Lucrarea era corectă și am primit de la doamna Coca nota 10, dar și o subliniere, ca în trecut, pe cuvântul „dreaptă”. A fost suficient cât să mi se facă rușine și să devin atent la tot ce însemna propagandă în acei ani. Fără nici un cuvânt.

- La un an după aceea, se treziseră diriguitorii de atunci să ne oblige, mai mult decât în anii precedenți, să nu ne mai adresăm profesorilor cu „Doamna” sau „Domnule”, ci numai cu „Tovarășă” sau „Tovarășe”. Toți profesorii noștri au trecut cu nonșalanță peste regulă, făcând-o uitată în scurt timp, numai un profesor mai tânăr, proaspăt venit în școală, avea grijă să ne corecteze mereu când nu nimeream noua formulă de adresare. Ne uitam ciudat la el și nu-i înțelegeam zelul, iar într-o zi, folosind și cadrul mai mult decât informal al viei de la Uricani, unde ne făceam muncile agricole, i-am spus: „Domnule Profesor, copiii știu și înțeleg mai mult decât își imaginează adulții!”. Probabil că fără legătură cu mica mea impertinență, vigilența lui s-a stins în scurt timp și noi am revenit la „Domnul” și la „Doamna”...

- Porumbeii de la Clubul columbofil organizat de domnul profesor Mocanu se înmulțiseră și mâncau mult. Hrană pentru ei se găsea greu pentru că recoltele de pe câmpuri erau destinate industriei și erau păzite cu grijă. Mergând noi la muncile agricole la desfăcat de porumb, am stabilit ca fiecare să aducă la întoarcere câte doi știuleți în mână. Jonglând cu ei, nu mai erau

recoltă furată, ci jucării, nu-i așa?

Dincolo de constrângerile timpurilor de atunci, dincolo de programă și de (relative) lipsuri, Școala din Valea Lupului însemna de fapt o mână de oameni, învățători și profesori, cărora le păsa de noi și care ne-au format dându-ne ceea ce aveau ei mai bun. Știu că sunt așa cum sunt pentru că profesorul Petru Luțuc mi-a fost ca un al doilea tată, pentru că domnul director Vasile Giurcă mi-a dat încredere și curaj, pentru că am avut parte de prietenia domnului profesor Constantin Mocanu, pentru că l-am avut antrenor pentru competiții, nu numai de matematică, pe domnul profesor Mihai Dumitriu. Îmi este dragă limba română și aș vrea să o aud rostită peste tot cu grija pe care i-o purta doamna profesoară Viorica Șortan și le-am dorit copiilor mei să aibă parte de ore de geografie și de muzică pline de zâmbet și seninătate precum am avut eu cu doamnele Ana Merlușcă și Ana Bișoc și o îndrumare formatoare și calmă la dirigenție precum am avut din partea doamnei profesoare Teclean Victoria.

Din istoria asta a Școlii tocmai devenită centenară eu pot da mărturie pentru 8 ani, dar ceea ce știu este că și copiii din ziua de astăzi beneficiază din partea profesorilor actuali de aceeași grijă în formarea lor de care am avut și eu parte în trecut și asta mă bucură nespus. Mai ales că nu este tocmai un lucru de la sine înțeles.

Ioan Balașa, absolvent al Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 1979

Școala mea

"Capul copilului nu este un vas pe care să-l umpli, ci o făclie pe care să o aprinzi, astfel încât, mai târziu, să lumineze cu lumină proprie" amintea Plutarh.

Școala, un cuvânt aparent atât de simplu, dar cu o imensă însemnătate și înțelesuri nesfârșite pentru mine. Îmi amintesc, pe aripi de timp, cum am pășit stingheră în clasa întâi, în prima mea zi din viața de elev. Urma un început promițător al formării mele personale și profesionale, alături de dascăli minunați și totodată oameni deosebit de bine pregătiți pentru care îmi voi arăta recunoștința mereu!

Această școală, din sătucul meu, mi-a rămas întipărită atât în inimă cât și în suflet, fiind pentru mine nu o instituție de învățământ, ci o a doua casă în care am învățat să scriu primele litere și să silabisesc primele cuvinte, am învățat să desenez, să creionez, să cânt la serbările care aveau loc la fiecare sfârșit de an școlar sau la serbările de Crăciun, când venea "moșul cel darnic"...

Îmi amintesc de repetițiile pentru piesele de teatru, ce urmau a fi reprezentate pe scena improvizată din curtea școlii. Aici am învățat tainele matematicii, am călătorit cu rigla pe harta din fața tablei la orele de geografie, am învățat despre originea și istoria noastră, a neamului... Îmi amintesc cât de surprinși eram la orele de biologie când aflam despre corpul uman, iar la orele de fizică, doamna profesoară ne arăta experimente, țin minte și acum "refracția luminii prin lentilele și prisme optice", resimt emoția când trebuia să ieșim la tablă în orele de chimie, joaca de pe terenul de sport în fiecare pauză, care pentru noi trecea cu viteza unui avion supersonic. Am confecționat fluturași din staniol și rochițe din hârtie creponată la orele de educație plastică.

Fiecare moment mi-l amintesc cu nostalgie și dor, fiecare clipă mi-a trasat o linie în cursul vieții și al formării mele viitoare. Observ cum trecerea ireversibilă a timpului îmi păstrează amintirile plăcute într-un album de neuitat! Voi avea, pretutindeni, în sufletul meu, amintirea clipelor din școala care mi-a oferit educația primordială în formarea mea ca om. Am simțit până în viscerele creierului, scriind aceste rânduri, fiecare amintire și fragmente de clipe trăite alături de colegii mei. Aștept cu nerăbdare să ne revedem cu drag, alături de Domnii Profesori, educatorii, mentorii și părinții noștri spirituali!

Pentru mine: *"Școala nu poate avea decât două scopuri. Primul e să dăm copilului cunoștințele generale de care, bineînțeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucția. Cealaltă e să pregătim copilul de azi pentru omul de mâine, și aceasta este educația"* (Gaston Berger).

Roxana Mihaela Bolohan, absolventă a Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 2009

Masterandă la Management în Alimentație Publică și Agroturism la Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară, Iași

Amintiri de neuitat

Îmi amintesc cu drag de vremurile când eram în școala generală. Aici am învățat lucrurile esențiale care ulterior m-au format și m-au făcut să aleg profesia pe care o am. Pot spune că școala generală a reprezentat pentru mine două capitole: primul capitol reprezentându-l clasele I – IV, fiind elevul doamnei învățătoare Moruzi, iar cel de-al doilea capitol reprezentându-l clasele V-VIII, fiind sub îndrumarea doamnei profesoare Irina Morariu.

În prima parte petrecută între anii 1997 – 2001, doamna învățătoare a dat dovadă de un real tact, echilibru și calm, având cu certitudine vocația necesară pentru această profesie. Aceasta ne-a învățat elementele de bază referitoare la citit, scris, numărat, operații matematice, predând totodată și alte materii: muzică, sport, cultură civică etc. Deși au trecut mulți ani de atunci, pot afirma cu sinceritate faptul că abia așteptam sărbătorile de iarnă și implicit serbarea organizată de către doamna învățătoare și primirea lui Moș Crăciun (da, chiar dacă poate suna copilărește acum, în 1997 încă mai credeam în Moș Crăciun, atât eu cât și restul colegilor mei). În perioada aceea exista o conexiune mai strânsă între colegi dar și între colegi și învățător, participând la mai multe activități în aer liber, în echipă etc. Probabil acest lucru se datora faptului că eram toți preocupați de conversații sau activități de grup, decât de navigarea pe Internet sau existența platformelor sociale.

În a doua parte (anii 2001 – 2005) doamna dirigintă Irina Morariu a reușit să creeze o clasă unită în care fiecare ne acordam suportul (mai ales în perioada și în timpul tezelor). Nu am excelat niciodată la materiile exacte, dându-mi seama că vocația mea nu va fi să rezolv ecuații matematice sau formule chimice, ci să înfrumusețez adevărul (sau și mai des neadevărul), cu toate că doamnele profesoare pregăteau excelent orele în acest sens. Un alt aspect pe care aș dori să îl menționez este faptul că în această perioadă toți profesorii pe care i-am avut, au fost cadre didactice în adevăratul sens al cuvântului, explicându-ne și îndrumându-ne să fim elevi conștiincioși, ambicioși și mai buni din toate punctele de vedere. O mențiune specială este cea referitoare la faptul că sub coordonarea doamnei diriginte, am obținut atât eu cât și colegul și

bunul meu prieten, Bozariu Silviu, rezultate notabile la olimpiada de religie.

Școala este acel loc în care primim o educație și învățăm multe informații despre viață, societate și lumea înconjurătoare. Pe lângă toate acestea, școala a fost și locul unde am deprins noi abilități, aptitudini și unde mi-am făcut prieteni noi. Aici am învățat să lucrez în echipă, să mă conformez normelor educaționale, iar ulterior normelor legale. Este o etapă esențială, înainte de liceu, un alt loc în care se va realiza definitivarea caracterului. Pot afirma faptul ca niciodată nu am simțit petrecerea timpului la școală ca o obligație, având în vedere profesorii pe care i-am avut și care au reușit să predea într-un mod deosebit.

Din punctul meu de vedere școala are drept obiectiv construirea unui sistem de valori, a unei imagini generale despre lume sau oferirea de suporturi elementare pentru ocupațiile viitoare. Toate aceste aspecte le-am regăsit în cadrul orelor petrecute la Școala Valea Lupului. Un merit deosebit îl are doamna director Petronela Petrea care a dat dovadă în toți acești ani că menține un înalt grad de calitate a actului didactic, aici absolvind elevi care ulterior au urmat cursuri ale liceelor de prestigiu din Iași. În afara acestui aspect, doamna director a reușit să angreneze școala într-un număr mare de activități diverse, iar Școala Valea Lupului obținând totodată și titlul de „Școală Europeană”. Această distincție este cu atât mai importantă cu cât sunt puține școli în județul Iași ce dețin acest titlu.

Școala generală a fost în mod cert o etapă fundamentală în viață, în care am deprins abilitățile teoretice și practice care mi-au folosit la liceu și ulterior în facultate și profesie.

Alexandru Ruță, absolvent al Școlii
Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 2005
avocat în Baroul Iași

Clipe de melancolie

*Orice-n lume trece ca un val
Al unei mări de vise, realități sau fantezii-
E marea copilăriei, apoi marea unor oameni mari,
E viața însăși, cu provocări și temeri, cu un traseu la început neclar.*

*Pe acea mare infinită am învățat să vâslesc și eu
De la oameni calzi, inimoși, pregătiți mereu
Cu un sfat, un zâmbet, o îmbrățișare sinceră,
Într-o școală de culori, valori, libertate și soare.*

*Am descoperit mai întâi cine sunt.
Mi s-a spus încă de la grădi că pot face multe ...
La început părea imaginar și nu am crezut,
Dar mai târziu am învățat să trec la fapte.*

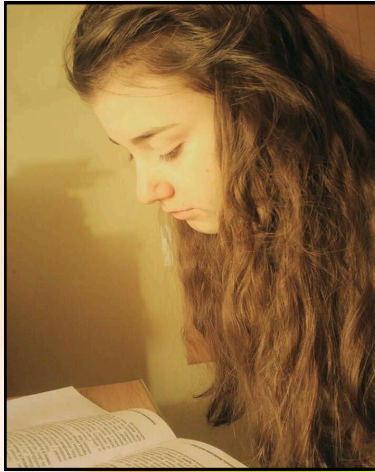
*Valuri înspumate mi-aduc amintiri colorate
Cu serbări, poezii, cântece, prieteni,
Cu povești ce se transformă-n cărți adevărate
Sau cu înmulțiri ce devin ecuații peste noapte.*

*Sunt amintiri frumoase, demne de rememorat,
Dar mai presus de ele sunt cunoștințele pe care nu le-am uitat
Despre romane, timpuri, locuri, întâmplări,
Despre științe sau matematică ce mi-au servit drept provocări.*

*Cu pasiune, din toate am avut multe de-nvățat
Ca să devin un om mereu mai bun, mai educat.
Și chiar de lacrimi au căzut la despărțirea de școala mea,
Am descoperit curând...că pot cuceri lumea!*

Claudia Timofte, absolventă a Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 2014
elevă în clasa a XII-a , Colegiul Național ”Mihai Eminescu”, Iași

Școala mea

Școala Valea Lupului reprezintă pentru mine o rampă de lansare. Am fost precum o bucată de lut, luată, frământată, cizelată, pentru ca apoi să mi se dea o formă, de care să fiu mândră.

Și-au pus amprenta pe structura și educația mea, doamna educatoare Elena Tășchină, doamna învățătoare Magda Prepeliță, domnii profesori, dar mai ales domnul diriginte, Mihai Dumitriu. M-a învățat să fiu precum un vultur, să țintesc departe, să mă avânt în zbor, să-mi întind aripile spre zărilor albastre și... AM REUȘIT.

Am visuri multe și mărețe, amintiri dulci și ușoare regrete, dar mereu îmi voi aminti de momentele frumoase de la Școala Valea Lupului și de domnul diriginte Mihai Dumitriu, care va avea un loc de onoare în scena inimii mele și un reflector din suflet mereu o va lumina.

Delia Petrina Vagiuc, absolventă a Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 2015
elevă în clasa a XI-a , Colegiul Național, Iași

Minunate amintiri...

De Școala Valea Lupului mă leagă nenumărate amintiri, unele din anii copilăriei iar altele de la vârsta maturității.

Îmi revine în minte o amintire din clasele primare. Era o zi ca toate celelalte. Nimic nu părea special. Aceași uniformă, aceeași colegi, același început de zi cu imnul Republicii Socialiste România și... doamna. Prima oră, gramatica. Doamna, de fapt tovarășa învățătoare a scris un text lung cât o tablă întreagă apoi a subliniat atent toate părțile de vorbire. Totul cu cretă albă. Deodată s-a auzit clopoțelul. Doamna ne-a spus să nu ștergem tabla. Eu voiam să le demonstrez colegilor că un „responsabil cu dulapul” (ceea ce era o onoare) poate avea acces la creta colorată și poate face cu ea tot ceea ce dorește.

Am luat cheile, am deschis lăcășelul și fericită am folosit creta. Am colorat toate liniuțele albe trasate de doamna. Când a intrat învățătoarea și a văzut isprava, s-a enervat. A întrebat cine și-a permis să corecteze pe tablă. M-am ridicat tremurând mai mult de rușine decât de frică. M-a privit și bineînțeles că m-a certat. Am rugat-o să nu povestească în cancelarie despre fapta mea. Mi-a spus că mă iartă și că nu va povesti nimic.

La sfârșitul programului a venit doamna Zaharia. M-a luat în brațe și m-a întrebat zâmbind de ce am corectat pe tablă. Am început să plâng privind-o pe doamna mea. Atunci ea mi-a spus că nu și-a încălcat promisiunea și că în cancelarie s-a auzit totul deoarece în laboratorul de anatomie sunt microfoane ascunse printre scheleții din vitrină. Din acea zi mult timp am cercetat, împreună cu colegii mei obiectele expuse, poate, poate reușeam să descoperim microfoanele.

E o întâmplare din care se înțelege că am fost educată cu dragoste de oameni minunați și cu simțul umorului, care m-au învățat tainele cărților. Îmi revin în minte momentele în care ” doamna mea”, învățător LENUȚA PORFIR și ”profu de mate”, MIHAI DUMITRIU, erau la tablă. Lacrimi îmi curg pe obraz gândindu-mă că ei au plecat într-o altă lume, iar eu nu am reușit să le mulțumesc îndeajuns. I-am iubit și îi voi respecta mereu.

M-am reîntors în școală în anul 1994, ca profesor. M-am format ca învățător sprijinită de cei care și astăzi fac parte din echipa școlii. A sosit momentul în care să vă mulțumesc, stimați colegi și să vă urez să vă continuați munca în această școală, cu aceeași dăruire.

LA MULȚI ANI, ȘCOALA MEA!

Ana Cocuz (Dumitriu), absolventă a Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 1987

Prof. înv. primar la Școala ”Otilia Cazimir”, Iași

Școala care (ne) însuflețește de 100 ani

Cred că fiecare copil este marcat de școala în care face primii pași spre învățătură, indiferent de locația geografică. Este un reper de neînlocuit, la fel ca familia din care face parte, ca biserica la care merge să-L cunoască pe Marele Învățător.

Simt și acum această amprentă, după 29 de ani și mă încercă emoția de câte ori se întâmplă să trec pe lângă școală. Îmi amintesc de toate persoanele care lucrau acolo: doamna învățătoare Magda Prepelită, de directorii care induceau în toți elevii starea de “smirnă”, (din păcate acum nu mai sunt printre noi, domnul Mihai Dumitriu, domnul Mocanu) și nu în ultimul rând de dirigintă – doamna Petronela Petrea, pe care am avut bucuria să o revăd de curând, implicată în multe proiecte care însuflețesc o comunitate întreagă, nu doar școala.

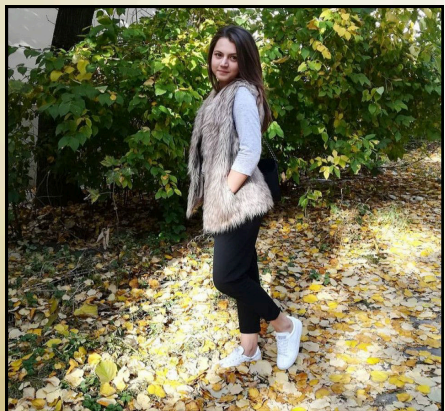
Nu întâmplător am folosit verbul „*a însufleți*”, derivat din substantivul suflet, care are mai multe sinonime: viață, energie, spirit, inițiativă, compasiune, etc. Centenarul acesta nu e despre clădirea școlii (începând din 1917 au fost diverse locații, în care școala a funcționat), ci e despre comunitatea care a format instituția școlii și pe care la rândul ei, școala a format-o.

Uneori, o echipă didactică bună, dedicată, însuflețește o localitate întreagă, alteleori o singură persoană reușește să însuflețească o instituție/echipă care obosește sau nu mai are energie să miște lucrurile așa cum ar trebui. Regimurile politice pot influența o generație întreagă prin filosofia, imixtiunea sau dimpotrivă ignoranța lor în sistemul educațional; totuși Dumnezeu găsește întotdeauna oamenii potriviți, care să păstreze sufletul autentic al celor ce slujesc într-o școală: dascăli, elevi, părinți.

Cred că este o sărbătoare a tuturor celor care de-a lungul celor 100 de ani și-au pus speranța în acest proiect și au dăruit tot ce e mai bun, ca să funcționeze și astăzi și nu oricum, ci cu succes. La Mulți Ani!

Petru Dumitriu, absolvent al Școlii Gimnaziale Valea Lupului,
Promoția 1988
Absolvent al Facultății de Teologie "Dumitru Stăniloae",
din cadrul Universității "A.I. Cuza"
Director Administrativ al Școlii Varlaam Mitropolitul

Amintiri de școlar

Iată că a venit momentul, dragă cititorule, să împart cu tine experiența mea, poate și a ta, a tuturor din ciclul școlii gimnaziale. Poate nu ți se mai pare relevantă acum acea etapă din viață, dar cândva a fost, pentru că atunci a început formarea ta ca om, sau poate dacă ești încă pe băncile școlii, îți vei da seama pe viitor cât de importantă a fost.

Baza dezvoltării mele a fost pusă, fără dar și poate, în cadrul Școlii Gimnaziale Valea Lupului și mă mândresc cu acest lucru ori de câte ori am ocazia. Această școală mi-a oferit multe, de la informații prețioase pentru cultura mea generală, până la numeroasele ocazii în care am putut să mă implic activ și din care să-i mai pun un băgăjel de cunoștințe părții profesionale; de la profesorii dornici să mă învețe cât mai multe, care ulterior au ajuns persoane dragi sufletului meu, până la prietenii pe viață cu ai mei colegi. Poate dacă atunci, când blestemam școala pentru că aveam teme de făcut, nu conștientizam aceste lucruri, acum, aflată pe băncile facultății, am înțeles că totul i se datorează.

Au fost 11 ani din viața mea trăiți în acest loc (grădinița și clasele I-VIII), cu bune și cu rele, în care dascălii mi-au fost îndrumători și persoane pe care le vedeam ca modele de viață.

Prima dată am avut contact cu doamna educatoare Lenuța Dumitru. O femeie atât de gingașă, cu un glas superb și de care mi-a fost mereu drag. Nu am cum să uit toate acele serbări tematice, la care aveam costume de excepție și interpretări ale poeziilor, cântecelelor sau pieselor de teatru ca niște adevărați actori de pe cele mai mari scene. A pus atât de mult suflet în tot ce a făcut, încât era o plăcere pentru noi să venim la grădiniță fără să plângem și fără să le facem părinților viața grea în momentul despărțirii de dimineață.

După ce mi-am luat rămas bun de la grădiniță, am rămas în continuare în aceeași instituție, cu aproape aceeași colegi, ceea ce mi-a ușurat noul început, clasele I-IV. Eram temătoare la gândul că voi avea o altă doamnă în față, că voi învăța să scriu, să citesc, să socotesc. Mare mi-a fost surpriza când am întâlnit-o pe doamna învățătoare Beatrice Bozăian, „sora geamană” a doamnei educatoare, și nu mă refer că ar semăna fizic, ci că i-am fost dragi și că ne-a învățat totul cu calm și multă pasiune. Am fost copilașii ei de suflet, așa a afirmat mereu și așa am simțit. Acum că mă

gândesc la acea perioadă, am flashback-uri cu prima zi de clasa I, când cei mai mari ne-au făcut pod din flori la intrarea în școală. Doamne, ce emoții! Tu îți mai aduci aminte?

Marea provocare abia acum începe! Clasa a V-a, despre care am auzit ca vom avea mai mulți profesori, o doamnă dirigintă (gata cu doamna educatoare și învățătoare), mai multe materii și, ghiciți ce?, vom fi evaluați cu note. Adică, cu acele cifre cu care eu socoteam voi fi notată? Adică, erau reale sau ce? Ei, nu mi-a luat mult timp până să aflu ce înseamnă și asta până când le-am primit în testele inițiale, nu prea strălucite, să știți, dar este o altă poveste.

Doamna profesoară de chimie, fizică și biologie, Irina Olariu, mi-a fost dirigintă. O persoană de excepție și foarte deschisă. Adoram orele de dirigenție în care discutam vrute și nevrute, râdeam, jucam tot felul de joculețe, ne povesteam de toate, ca între prieteni. Iar astăzi îi mulțumesc pentru pârțica din sufletul ei dăruită nouă.

Cuvinte de laudă am despre toți profesorii acestei școli și despre care aș scrie cu mult drag, dacă mi-ar permite spațiul alocat. Dar cu toate acestea, țin să precizez că fiecare are un loc special și le mulțumesc pentru tot ce m-au învățat. Profesorii de matematică pe care i-am avut m-au făcut să iubesc această materie și chiar să mă gândesc la o viitoare carieră de profesor, pe care astăzi nu o îmbrățișez, pentru că viața mi-a arătat că alta îmi este menirea, dar, cine știe, poate cândva... Iar doamna profesoară de română, Laura Vătămanu, m-a învățat tainele limbii noastre materne și astăzi sunt în stare să vă scriu acest articol coerent și corect gramatical. O port cu mine în orice text, pentru că, Slavă Domnului, tot scriu și voi mai scrie.

Cei patru ani de gimnaziu au avut cel mai mare impact asupra dezvoltării mele, pentru că datorită doamnei director Petronela Petrea și a celorlalți profesori, am participat la concursuri și proiecte și am făcut voluntariat, activități ce m-au ajutat să-mi înving spaimile (să vorbesc în public, să lucrez în echipă, să fac ceva nou). Ușor, ușor mi-am conturat o idee despre ce îmi place să fac și ce îmi doresc să devin, fapt pentru care am lucrat zi de zi așa cum am știut eu că ar fi mai bine.

Acum, la finalul povestirii mele, îmi dai dreptate? Așa-i că acești ani sunt cei mai importanți pentru noi? Îi mulțumesc Școlii Gimnaziale Valea Lupului pentru că mi-a dăruit toate acestea și pentru că mi-a făcut copilăria mai minunată. Îi urez la cât mai mulți ani frumoși de activitate și îmi doresc să aud numai lucruri frumoase despre aceasta. Iar ție, cititorule, îți mulțumesc că ai stat alături de mine până la sfârșit. Dacă încă te mai bucuri de această perioadă, te sfătuiesc să profiți cât poți de mult. Să te distrezi, să înveți și mereu să mai adaugi câte o cărămidă pentru baza dezvoltării tale.

Gabriela Mădălina Ciurlică, absolventă a Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 2012

Studentă la Facultatea de Comunicare și Relații Publice în cadrul Universității

Cu gândul la trecut

La perioada școlii nu poți să te gândești decât cu bucurie, cu melancolie la zilele petrecute pe băncile școlii. Mă gândesc și acum cu plăcere la întâmplările din școală, la colegii de clasă, la profesorii care mi-au fost un exemplu viu.

Am început clasa I cu d-na învățătoare Hotnog, în școala veche și țin minte faptul că sala noastră era la capătul unui hol lung, lung, lung, foarte lung. Din clasa a II-a am avut învățător pe domnul Adam Ovidiu. Multe amintiri îți vin în momentul în care privești fotografiile făcute de-a lungul timpului. Nu degeaba se spune că o imagine valorează "cât o mie de cuvinte" (proverb chinezesc).

Începând cu clasa a V-a orele s-au desfășurat în noua școală, la etajul I. Diriginte ne-a fost domnul Dumitriu Mihai, care ne-a fost ca un părinte. Era o persoană plină de energie care ne încuraja să lucrăm în timpul liber pentru a rezolva probleme din "Gazeta matematică". Țin minte că era o adevărată întrecere pentru a ne apărea numele la problemele rezolvate.

Pentru examene lucram și acasă la domnul profesor care ne ajuta ca un adevărat părinte. Am avut momente grele în timpul școlii, mai ales în perioada tezelor, dar întotdeauna domnul diriginte ne amintea că nu suntem singuri. Am avut și multe momente amuzante, comice. De câte ori nu râdeam de câte un coleg sau de o întâmplare, de cum ne puneam piedică unii la alții și cădeam sau când râdeam de noi înșine și de "marile realizări" ale noastre din lucrări sau teze!

Da....copilăria cu problemele și bucuriile ei! Toate niște amintiri cu adevărat plăcute.

Mihaela (Balașa) Lisacoschi, absolventă a Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 1980

Arc peste timp

Motto:

"Ce lume văd răsărind în fața mea?" (Erasm)

Dintr-o fotografie peste care timpul n-a uitat să treacă, zâmbește ghiduș o fetiță cu codițe care alături de alte fețe care te duc cu gândul la inocență, își caută ceva de lucru pe o foaie. Mă recunosc într-o sală de clasă și frânturi de viață revin în mintea mea copleșitor de limpede. Pentru mine, școala satului care astăzi are o vârstă venerabilă, a fost un salt către necunoscut, cu speranța că voi afla răspunsuri și mă voi bucura de o aterizare plăcută. Unde? N-aș fi putut spune atunci și nici unul dintre dascălii care mi-au marcat existența n-ar fi putut să mă lumineze în acest sens.

Fac parte dintre oamenii care, atunci când au revenit într-un peisaj cunoscut, și-au lărgit viziunea. Să mă întorc pe urma pașilor mei de odinioară îmi doresc să fie un efort dezinvolt de a vedea cine am fost, încotro m-am îndreptat și ce s-a întâmplat ulterior în locuri unde am crescut. Ceea ce încerc să evit este rememorarea obositoare și nostalgică de tipul: "Acolo era un nuc...", "Pe vremea mea...".

Revin destul de des în satul unde am prins viață, atunci când presiunea betoanelor urbane devine de nesuportat. Revin, poate mai des ca alții prin natura originilor și a ocupației mele. Destinația de astăzi este școala unde am crescut 14 ani alături de oameni cunoscuți sau mai puțin vizibili în comunitate, dar care, de fiecare dată, se îndreaptă spre tine, cel revenit, cu bucurie și o curiozitate similară cu a ta. Îți sugerează astfel acel optimism provocat de siguranța că te-ai împlinit, așa cum promiteai odată...Reîntoarcerea mea, recunosc, este un amestec de curiozitate și

„dor de ducă” într-un loc cu importanță subiectivă.

M-am întrebat cum de această școală, așezată atât de aproape de orașul care absoarbe continuu, implacabil, destine, a rezistat și s-a maturizat frumos (nu a îmbătrânit), în timp ce din altele, nu a mai rămas nici numele? Oamenii care și-au trecut timpul prin spațiul acesta geografic și de învățatură n-aveau atunci, la începuturi, poate conștienta sloganului ”life-long learning” (învățarea pentru toată viața), atât de vehiculat astăzi, dar au făcut ca mulți membri ai comunității să-și descopere propriul sens în viață, în raport cu lumea și cu ocupația lor utilă și pentru alții. Asta a presupus din partea tuturor potențarea energiei către forme de pregătire mult schimbate în timp, către asocieri și disocieri operate cu luciditate și obiectivitate. Și iată constituit un posibil răspuns la întrebare. A insuflat această școală, prin profesorii și școlarii ei, acel ceva numit Dorință, sau Voință sau Dragoste care a rechemat generațiile de copii înapoi după absolvire, ca să-i ducă mai departe destinele.

Scriu, iar degetele îmi alunecă instinctiv pe tastatură ca să alcătuiască nume, iar memoria îmi conturează chipuri. Sunt cei care au dăruit ceva din știința lor ca eu și alții ca mine, să putem aduna astăzi cuvinte, nedrept de puține, pentru nemurirea lor: doamna învățătoare Ciobanu care mi-a pus tocul în mână, doamna Marchidan Magdalena (căsătorită Prepelită) care mi-a fost pe rând mamă, profesor, soră, prietenă, colegă și...vecină, domnul învățător Adam, (Ce nume predestinat începuturilor lumești!!!) care a continuat drumul, doamna profesoară Cotârlici care m-a făcut să pătrund înțelesul adânc al vorbelor latinești ”Vorba zboară, scrisul rămâne”, domnul profesor Cruceanu pentru care a citi era simțire, doamna profesoară Coca de la care ”am învățat să învăț” istorie, domnul profesor Teodorescu care m-a învățat că matematica este viață, doamna profesoară Merlușcă, însoțitoare de încredere în călătorii geografice imaginare, doamna profesoară Bișog care m-a dus spre o parte neștiută a muzicii... Și câte alte nume care și-au pus semnătura pe devenirea mea...

Deși trece încă prin crize de creștere, școala aceasta, dintr-un sat a cărui față este aproape de nerecunoscut, dorește să construiască astăzi viitorul după modelul unei lumi globale care cere un set de valori comune: cunoștințe și competențe, metode, diversitate, energie și inițiativă, comunicare reală și cooperare, alternative, adaptabilitate. Școala aceasta, ca instituție, n-a rămas captivă într-o formulă educațională unică. Școala în fața căreia stau acum s-a conturat treptat, prin anexarea teritoriu de teritoriu, trudnică, după explorări și stăruințe îndelungi sau traversări rapide, dintr-o intuiție, o configurație provizorie restrânsă care a cerut-o, a relevat-o, a pregătit-o pe alta mai largă, până la chipul de azi al alcătuirii sale. Imaginea ei de astăzi constituie doar un moment de respiro în timpul căutărilor atât de diverse și de schimbătoare ale oamenilor care-i dau sens și perspective. Aceste lucruri și încă altele îmi alimentează orgoliul (măsurat, ce-i drept) de a fi fost

școlăriță aici.

Într-o fabulă destul de cunoscută, tatăl lasă copiilor o comoară în grădină. Ei sapă să o găsească, dar comoara nu era acolo. Săpând însă, fiii și-au făcut grădina rodnică. Drumul, căutările până la atingerea țintei sunt mai importante decât țelul care nu are alt rol decât să le declanșeze și să le mențină viu interesul. Scrierea aceasta a dorit să dezvăluie cititorilor un punct de vedere propriu, dar nu singular, despre o școală, oameni și viață care ne dorim să fie fără sfârșit în toamne aniversare.

Ceea ce am mijlocit prin ființa acestor rânduri ne va face fericiți pe cei care avem o legătură cu acest loc de învățatură ce dăinuie de un veac, nu numai dacă a devenit mai bine înțeles, ci și dacă favorizează mai buna înțelegere a ceea ce trebuie făcut într-un spațiu geografic și temporal unde interesul pentru educație echivalează cu interesul pentru a fi.

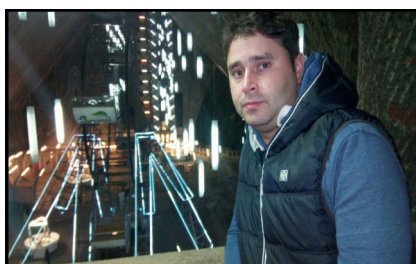
Simt nevoia unei pauze de respirație ori...prea "s-au ridicat sufletele" cum ar zice scriitorul după aproape 50 de ani? Oricât mi-am refuzat asta, un gând tot s-a eliberat de nostalgia autoimpusă: *"Aici și frunzele au trăiri... De aceea se-nfioară... Sau tremur eu cumva? O fi mai răcoare "*.

Luminița Marchidan (Murariu), absolventă a Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 1977

Prof. inv. primar la Școala Gimnazială "Elena Cuza", Iași

VI. SĂ STĂM DE VORBĂ FĂRĂ CATALOG!

În fiecare dintre noi există copilul de ieri care a făcut primii pași în școală. Unul sau mai mulți dascăli și-au pus amprenta asupra a ceea ce sunteți astăzi. Gânduri sau povești întregi ar trebui spuse și scrise cu litere mari în cartea de onoare a școlii. Pentru noi, profesorii de astăzi, ne este greu să alegem dintre elevii pe care i-am îndrumat: pe cel mai bun, pe cel mai talentat, pe cel mai harnic, pe cel mai cel.

Fiecare absolvent a dus numele școlii mai departe, a făcut cinste comunității.

Trei oameni maturi, trei destine diferite, răspund la aceleași întrebări:

- **Cea mai plăcută amintire din/despre Școala Valea Lupului a fost...**

Ionuț Nane: *...nu pot să continui cu „a fost,, ci doar cu „au fost,,: primele arătătoare luate la palmă de la doamna învățătoare Magda Prepeleț (cu toate că au fost dureroase, au fost utile ☺), catalogul primit în cap de la doamna profesoară Irina Olariu (cu toate că mă durea capul, a avut un efect miraculos - mi-a trecut instant durerea care mă chinuia de câteva ore ☺), masajele domnului profesor Florin Vasluianu (erau de o relaxare nemaipomenită...intrați direct sub bancă ☺) și meciul de fotbal dintre domnii profesori și clasele a VIII-a. Cu toate că mulți îl consideră o amintire neplăcută deoarece elevii au pierdut, eu îl consider o amintire plăcută - nu din cauza faptului că i-am rupt degetul de la mână domnului profesor Marius Ciocan ☺ - prin faptul că am avut ceva de învățat din acest meci: să nu îți subestimezi niciodată adversarul.*

Anamaria Doagă: *Orice gând despre Școala Valea Lupului este o amintire frumoasă. Îmi aduc aminte cu bucurie despre relațiile strânse pe care le aveam cu profesorii, oameni care mi-au fost un exemplu viu de-a lungul anilor. Îmi mai aduc aminte cu plăcere de*

clipele amuzante din școală, cum râdeam de colegi când se împiedicau de ghiozdane și cădeau pe lângă bănci. Frumoase erau și momentele în care ne amuzam de scrierile noastre "pline de cunoștințe" din teze și teste. Perioada respectivă a însemnat transformarea noastră din copii în adolescenți, ne-a șlefuit personalitatea și ne-a pregătit pentru viață.

Dan Petrea: *Îmi este greu să numesc un moment anume, însă încercând să fac asta îmi apar în minte fețe ale oamenilor care m-au călăuzit și m-au ajutat să capăt încredere în abilitățile mele, chiar și în ariile unde nu consideram că am un talent nativ, despre care am învățat, datorită lor, că poate fi substituit ușor prin dedicare și muncă.*

- **Dacă m-aș întoarce în timp și aș fi din nou elev aș schimba...**

Ionuț Nane: *...băncile în care am stat în clasele I-IV 😊 😊 😊. Nuuuu, de fapt, nu aș schimba nimic din tot ce a fost. Nici măcar un profesor, cu toate că unii mi-au mai pus și note mai mici, dar probabil că le meritam 😊 😊 😊. Sau poate aș schimba ceva: să fiu mai bun decât am fost. Doar atât. Nimic mai mult.*

Anamaria Doagă: *...nu aș schimba nimic. Fiecare clipă petrecută în școală, fie ea rea, fie mai bună a avut ca scop formarea mea ca om în viață. Cu siguranță, însă, aș aprecia mai mult profesorii - oameni cărora le datorez atât de multe. Ei sunt cei care au reușit, cu multă răbdare, și iubire să îmi insuflă dorința de cunoaștere și dragostea pentru învățatură. Îmi amintesc cu drag, de doamna dirigintă, Petronela Petrea, ca fiind o ființă blândă, caldă, datorită căreia învățai matematica din plăcere, de doamna profesoară de chimie, Irina Olariu, care mi-a fost mai întâi prietenă și mai apoi dascăl, dar și de domnul profesor de geografie, Florin Filote, care, pe lângă toate acestea, era și foarte chipeș. 😊*

Dan Petrea: *Graba mea de a crește și atenția acordată materiilor ce nu făceau parte dintre preferatele mele.*

- **Cele mai importante calități pe care le-am deprins în școală sunt...**

Ionuț Nane: *...cinstea, respectul, omenia.*

Anamaria Doagă: *Școala generală m-a învățat să am încredere în mine și în cei din jurul meu, să îndrăznesc, să cred că pot realiza orice îmi propun, să fiu sociabilă și să fiu un bun cetățean.*

Dan Petrea: *Rigoarea în lucru și ambiția de a duce lucrurile până la capăt, mai ales când prima și eventual și următoarele câteva abordări nu au produs rezultatele așteptate.*

- **Școala Valea Lupului a însemnat pentru mine...**

Ionuț Nane:...educație- care m-a ajutat, mă ajută și mă va ajuta la realizarea unor obiective mai mici sau mai mari.

Anamaria Doagă:...a doua mea casă, unde educația, cultura, credința, ținuta morală și etica mi-au călăuzit pașii de-a lungul celor 8 ani, dar și de-a lungul vieții.

Dan Petrea: Locul unde am învățat să învăț, locul unde am trăit primele mari realizări și unde am fost pus în fața primelor provocări, un loc ce mi-a permis să îmi descopăr limitele, m-a învățat să le ignor și să le depășesc.

- **La 100 de ani de la înființare, urez școlii...**

Ionuț Nane:... îndeplinirea tuturor obiectivelor, multă sănătate cadrelor didactice, personalului didactic auxiliar, personalului TESA, și un călduros LA MULȚI ANI !!!

Anamaria Doagă:... să continue să formeze oameni, să șlefuiască personalități, să transforme copiii în tineri cu încredere în propriile forțe astfel încât să reușească în viață.

La mulți ani!

Dan Petrea: Să continue să inspire și să scoată la iveală talente pe care să le modeleze și să le ambiționeze.

AnaMaria Doagă- absolventă a Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 2000, absolventă a Facultății de Fizică, Univ. "Al. I. Cuza", Iași

Ionuț Nane- absolvent al Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 2003, absolvent al Facultății de Chimie, Univ. "Al. I. Cuza", Iași

Dan Petrea- absolvent al Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 2006, absolvent al Facultății de Automatizări și Calculatoare, Universitatea Tehnică, Iași

Interviul a fost realizat de: **Prof. Irina Olariu**

Prof. Laura Vătămanu

VII. O POVESTE ADEVĂRATĂ

O poveste adevărată începe așa...

A fost odată o familie tare vrednică ce avea 13 copii. Deși, numărul nu este norocos, au avut mult soare ce le-a luminat calea vieții, au fost iubiți și ocrotiți de dragostea divină. Cei doi părinți, Elena și Manole, s-au bucurat de fiecare zâmbet al copiilor lor, iar fericirea pentru ei nu a constat în avuții, ci în cele mai nobile calități: cinste, onoare, corectitudine și înțelegere pe care le-au transmis cu înțelepciune celor mici.

O întoarcere în timp ne așază la masa joasă din bucătăria casei alături de Cornel, Angela, Emanoil, Doina, Aurelia, Crina, Florin, Gabriela, Daniela, Marinela, Irinel, Florentina și Laurențiu. Zumzet și voci vesele de copii veniți de la școală, umplu casa cu poveștile de peste zi.

Astăzi, după mai bine de 30 de ani, aceștia, foști elevi ai Școlii Valea Lupului, ne vor răspunde la câteva întrebări.

- ***Dacă este să dăm timpul înapoi, ce amintiri/sentimente vă leagă, ca elev, de Școala Valea Lupului?***

Aurelia: *Ceea ce mi-a rămas cel mai întipărit în memorie, în legătură cu școala din Valea Lupului, este modul în care anumiți profesori au reușit să ridice această instituție la standarde înalte propuse, cu ajutorul excepționalului domn director, Giurcă Vasile. Din punctul meu de vedere s-a implicat într-un mod deosebit și s-a dăruit cu totul acestei școli, la construcția ei, cât și la formarea elevilor. Cu siguranță acest lucru nu ar fi fost posibil fără ajutorul anumitor profesori minunați ce ne-au ajutat pe fiecare, enorm.*

Laurențiu: *Doamna Simionescu- profesor de matematică. Am iubit-o. Avea un stil deosebit de a preda. Am regretat când a plecat.*

Marinela: *Prin ochii de adult de astăzi observ schimbări majore, cu toate că școala este aceeași. De fiecare dată când trec pe lângă ea mă transpun în trupul și sufletul copilului de altădată și îmi aduc aminte cu nostalgie de timpul valoros petrecut alături de întregul cerc de profesori care ne-au călăuzit, pe fiecare în parte, pe drumul său.*

Crina: *Îmi este destul de ușor să-mi fac în minte un film cu amintirile din vremea copilăriei mele, dar mult mai greu de a reda în scris sau verbal întâmplările trăite în acea perioadă. Țin minte cu exactitate că tare mai așteptam începutul școlii și chiar mă laudam la toți că eu încep clasa întâi, la care fiecare răspundea: "lasă că te sature tu de școală", ceea ce nu a fost chiar așa. Din prima*

zi m-am așezat singură în prima bancă, ca să constat, când m-am dezmeticit, că, de fapt, eram în ultima bancă, asta ca să vedeți ce aeriană eram. Totul s-a așezat pe parcurs și m-am simțit tot timpul bine la școală.

Țin minte că am început clasele primare la școala veche, în anul 1970 și, pentru că exista pericolul să cadă datorită alunecărilor de teren, s-a început construcția școlii noi și, culmea, atunci când ne-am mutat la școala nouă, s-a mutat și familia pe deal în casă nouă. Chiar dacă în clasa I am avut mulți învățători, printre care și doamna Cruceanu, fiecare ne-a înconjurat cu multă căldură și pricepere, eu parcurgând cu ușurință tainele alfabetului, care trebuie să recunosc că nu-mi era străin, că tare îmi plăcea să iau cărțile Aureliei, sora mea, să le parcurg. În clasa a 2-a și a 3-a am avut-o pe doamna Hrițcu Aticia, o doamnă care avea multe calități și înțelegere față de problemele fiecăruia, pentru că țin minte că a amânat să facă pionieri în prima rundă, pentru că eu nu aveam ținuta corespunzătoare. A așteptat să-mi cumpere mama fustă plisată și bluză albă, după ce m-a întrebat când este ziua de salar a tatălui, și uite așa au așteptat cu toții fără să simt reproșul nimănui. A fost o ceremonie frumoasă, că întâmplarea face că am poze, și am constatat acum grandoarea acelor momente- trebuie să precizez că s-a desfășurat în sala de festivități de la Antibiotice.

În clasa a IV-a, iar a fost schimbată învățătoarea, pentru că plecase doamna Hrițcu Aticia și am făcut cu doamna Prisecaru Elena, care a stat numai acel an și totuși mi-a rămas în minte prin atitudinea ei foarte corectă și sufletistă în același timp. Momentul culminant pentru care m-am simțit copleșită de emoții a fost când m-am trezit cu premiul I și cu o coroaniță făcută

chiar de doamna învățătoare, că sigur eram obișnuită cu premiile II, ca mai apoi în clasele mai mari cu mențiunile. În clasele V-VIII m-am adaptat ușor la multitudinea de profesori și pot spune că fiecare mi-a rămas cu ceva în minte.

Doamna Merlușcă când termina tabla de scris, era clar că se termina și lecția de explicat, scria ordonat pe tablă și citeț. Doamna Șortan se remarcă prin vocea calmă, domnul Teodorescu mă scotea la fiecare oră la tablă, ceea ce îmi plăcea, matematica fiind punctul meu forte. Doamna Bișoc era o perfecționistă și chiar rețin că reușeam, ca școală de sat, să ne impunem la întrecerile cu școlile din oraș. Doamna Tecleanu era considerată exigentă, dar chiar nu-mi amintesc de ce i-am pus noi o asemenea etichetă.

Fiecare profesor își desfășura activitatea responsabil, înțelept și cu decență. Școala din Valea Lupului a fost tot timpul în top, pentru că avea în fiecare generație elevi de top, care se impuneau la liceele de elită. În perioada domnului director Giurcă s-a făcut școala nouă și consider că a fost promotorul formării elitelor, domnul Dumitriu Mihai continuând acest proiect, lărgind aria de dezvoltare, impuse de noul sistem care te pune într-o mai mare competiție.

Irinel: *Vă mulțumesc tare mult pentru interesul acordat opiniei mele. Consider că e primordial ca cei trecuți prin această școală să expună o părere obiectivă față de ceea ce a reprezentat ea. Eu am fost un elev cu posibilități foarte limitate din punct de vedere financiar și la acea vreme am simțit din plin acest lucru din cauza anumitor cadre didactice. Faptul că aceștia nu au înțeles pe deplin greutatea mamei mele de a susține mulți copii în școală mi-a creat trauma greu de gestionat în timp. Îmi doresc din suflet ca trecerea anilor să fi corectat rigiditatea și comunismul din gândirea cadrelor, iar elevii din noile generații să beneficieze de o apropiere și o înțelegere din partea lor. Pentru mine, o călăuză bună a fost doamna profesoară de matematică, doamna Simionescu, ce a trecut de bariere și aparențe, văzând și valorificându-mi potențialul. Datorită geometriei, am reușit, ca adult, să am viziune asupra pământului în care am investit și asupra tuturor construcțiilor pe care le-am ridicat.*

Doina: *După cum probabil știți, provin dintr-o familie foarte modestă, cu puține posibilități financiare, dar foarte unită prin dragoste și credință în Dumnezeu.*

Eu am început studiul în Școala Valea Lupului pe când se afla în sediul vechi, ca mai apoi să continui în clădirea ce o revăd aproape zi de zi acum, clădire ce-mi trezește multe amintiri care stau la baza a ceea ce sunt eu astăzi. De mică am fost o fire foarte practică, iar acest fapt a fost remarcat și de profesorul de matematică, domnul Dumitriu -Dumnezeu să-l ierte- încurajând mult această latură a mea, ca mai târziu, întregul meu parcurs să fie ghidat pe profilul real.

Pe vremea mea, știu că Școala Valea Lupului era cotate și văzută ca una foarte bună, ce

participa la concursuri și olimpiade, lucru oportun pentru elevi, îmbogățind experiența acestora și propulsându-i pe culmi mai înalte. E foarte important ca cei ce ne dirijează în primii ani de școală să observe foarte bine fiecare individ în parte și tipologia acestuia, astfel încât să-i poată trasa liniile fine corespunzătoare unui bun parcurs. Din păcate, au existat momente în care unele cadre nu au arătat înțelegere față de situația financiară precară a familiei mele, punându-mă în situații incomode, cerând insistent un lucru pe care nu mi-l puteam permite, dar fără de care puteam lejer să-mi desfășor activitatea în cadrul orelor. Cred cu tărie că învățământul are nevoie de o schimbare majoră în acest sens, iar cadrele trebuie să aplaneze cu tact și înțelepciune orice neajuns al copiilor defavorizați, încercând să găsească soluții viabile, fără ca cineva din ecuație să se simtă lezat sau pus într-o lumină nefavorabilă.

- ***Prin ochii de adult, de astăzi, cum vedeți școala în care ați făcut primii pași ca elev?***

Aurelia: *Cel mai bun exemplu, un profesor cu un suflet și o gândire deosebită, ce s-a implicat în creșterea și maturizarea noastră intelectuală, ar fi domnul profesor de matematică, Mihai Dumitriu, căruia îi vom fi cu toții veșnic recunoscători. Bineînțeles au fost și unele inconveniente, având în vedere că familia mea nu a avut o stare materială prea bună, m-am simțit în unele momente exclusă din unele cercuri și marginalizată de către unii profesori. Acest lucru mi-ar plăcea ca în ziua de astăzi să se schimbe și, copii ce nu au anumite resurse materiale, să nu se simtă cum m-am simțit eu, pentru că știu cât de greu le este și câte lupte grele duc ei înșiși în sufletele lor de copii inocenți .*

Laurențiu: *Am emoții. Am contact zilnic cu școala și probabil dacă aș fi văzut-o mai rar mi s-ar fi părut o mare schimbare. Dar are în continuare profesori buni și copii deștepți.*

Marinela: *Un exemplu de profesor excepțional, care a avut un rol important pentru mine, ar fi domnul profesor de matematică, Dumitriu - Dumnezeu să-l odihnească în pace- care a reușit să ne ridice la standardele cele mai înalte cu puțință. Cu ajutorul lui am reușit să trecem cu brio peste examenul maturității . E adevărat că m-aș fi așteptat la mai multă dragoste și caldură din partea doamnei învățătoare. În percepția mea, ea ar fi trebuit să fie ca o a doua mamă, să se implice mai mult, să reușească să ne cunoască pe fiecare în parte, să recunoască fiecare tipologie, fiecare caracter pentru a reuși să se plieze pe fiecare elev în parte. Despre grupul colegilor pot să spun că am fost foarte mulțumită și că mereu am avut parte de sprijinul, ajutorul și înțelegerea lor. Îmi aduc aminte cu drag și dor de majoritatea colegilor și mi-ar plăcea nespuse de mult să-i revăd și să*

aflu cum a decurs viața lor după ce drumurile noastre s-au separat.

Crina: *Mi-aș dori ca această școală să devină un reper, să se ducă faima că aici sunt cele mai bune cadre didactice și că formează cele mai multe valori în diferite domenii. Contează să observe calitățile fiecărui copil și să-l încurajeze în dezvoltarea lor. Să fie alături de copiii cu nevoi sociale și să dezvolte programe prin care i-ar putea ajuta. Fiecare copil merită o aceeași șansă. Sunt sigură că școala din Valea Lupului, prin echipa de acum, în frunte cu doamna directoare Petronela Petrea, are o viziune corectă și modernă și sunt mai competenți în a stabili un viitor și mai bun. Felicitări pentru tot ce ați făcut și mulțumesc Școlii Generale Valea Lupului pentru că m-au format și au pus bazele pregătirii mele ulterioare, Liceul Național și Facultatea Electrotehnică.*

Doina: *La ceas aniversar, eu privesc și observ pași mici, dar siguri, spre o relație mult mai apropiată între învățător sau profesor și părinte, pentru că ce se începe în familie, trebuie continuat în școală, iar ceea ce se conturează în școală, se implementează în familie. Doar cu o astfel de relație strânsă, lucrurile pot merge în direcția bună.*

Analizând puțin, remarc faptul că generațiile formate aici sunt foarte bune și asta se datorează profesorilor dedicați. Eu personal le sunt recunoscătoare tuturor celor ce au contribuit la parcursul cunoașterii mele în ale învățăturii.

- ***Ce gând transmiți Școlii Gimnaziale Valea Lupului la ceas de sărbătoare?***

Aurelia: *Doresc succes în continuare acestei școli și bineînțeles cât mai multe rezultate deosebite, la cât mai multe participări la olimpiade, modernizarea învățământului din satul nostru, posibilitatea copiilor de a-și ridica potențialul prin profesori de valoare.*

Laurențiu: *Urez școlii să aibă doar elevi eminenți, profesorii să-și iubească elevii, ca adevărați părinți, iar copiii să vină cu drag la școală.*

Marinela: *La mulți ani, ȘCOALĂ! Reușite și valori adevărate promovate!*

Crina: *Felicitări pentru tot ce ați făcut și mulțumesc Școlii Generale Valea Lupului pentru că m-au format și au pus bazele pregătirii mele ulterioare. La mulți ani frumoasă școală, acum în prag de centenar!*

Irinel: *Urez școlii și cadrelor didactice să poată depăși orice barieră ar exista între ei și elevi, deoarece cu dragoste și dedicare, chiar cred că profesorii pot pune baze solide viitorului adult.*

Doina: *Școlii Valea Lupului îi doresc să dăinuie peste ani și ani, să scoată generații din ce în ce*

mai bune, să insufle elevilor dragoste și pasiune în tot ceea ce întreprind, să-i învețe să iubească rădăcinile și să le dea aripi pentru a descoperi noi orizonturi, pentru că elevii de astăzi vor fi adulții de mâine și modelele generației ce va urma. Vă mulțumesc pentru faptul că mi-ați oferit prilejul de a-mi expune opinia și împărtăși amintirile!

... și iată cum povestea lor, a celor 13 copii ai familiei Bădărău, devine o pagină importantă din viața școlii. Cuvintele lor, pline de emoție și sensibilitate, spuse cu lacrimi în ochi, ne fac să înțelegem că nu vor uita niciodată acest loc în care s-au format, au învățat și au primit *aripi* pentru zborul lor.

Astăzi, oameni realizați, ne dau un exemplu de urmat, ne încântă cu sinceritatea și naturalețea vorbelor lor, ne învață că numai prin ambiție și perseverență poți atinge *stelele*. Aceasta a fost și este familia Bădărău, o familie minunată, pe care mereu o vezi nedespărțită, unită la bine și la greu.

Și basmul nostru se încheie aici și, nu vă putem spune mai mult decât, ... *vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți*.

Interviu realizat de:

Prof. Irina Olariu

Prof. Laura Vătămanu

1970

2011

VIII. LA TAIFAS...

Motto: "Creativitatea este un proces de învățare aparte, la care elevul și profesorul sunt una și aceeași persoană."

Arthur Koestler

O după-amiază plăcută de toamnă, începută cu un tumult de evenimente. Hotărâsc, împreună cu Laura, să bem o cafea... sau un ceai... și să punem la cale marele eveniment: celebrarea CENTENARULUI școlii. Ni se alătură la taifas mai tinerii noștri colegi, Alexandra și Silviu.

Aroma de cafea dezleagă limbile și pune stăpânire pe noi toți. Amintiri dragi pătrund printre noi, legându-ne dascăl și elev, acum, colegi de cancelarie.

Întrebările vor să scoată din tinerii noștri profesori, elevii de ieri...

- ***Dacă ar fi să comparați Școala Gimnazială Valea Lupului, unde ați studiat timp de 8 ani (clasele primare și gimnaziul) cu liceul, ce puteți spune despre aceasta? I-ați simțit lipsa?***

Alexandra Dimitriu: *Pot să spun, cu cea mai mare sinceritate, că am simțit enorm de mult lipsa școlii de acasă, așa cum îmi place să o numesc. Pentru că mă leagă amintiri prea multe, ani prea frumoși, vise care au prins contur în încăperile care m-au găzduit timp de aproape 12 ani. Perioada liceului a fost pentru mine una de care îmi aduc aminte cu mare drag, însă, trecerea de la un mediu la celălalt, de la școala din satul meu cu tot ce aparține de aceasta, la liceu, o clădire încărcată de istorie dar pe care o simțeam rece, străină uneori, m-a făcut să prețuiesc mai mult anii petrecuți în Școala Gimnazială Valea Lupului.*

Silviu Bozariu: *Indiscutabil, perioada petrecută în Școala Gimnazială Valea Lupului a fost una frumoasă. Aș putea spune că mulțumită Școlii Valea Lupului, am putut alege mai târziu liceul. În liceu am simțit lipsa colegilor, lipsa profesorilor de la gimnaziu și a disponibilității lor. Mă simt privilegiat că sunt absolvent al Școlii Gimnaziale Valea Lupului. În această minunată școală am fost parte componentă a unui lung șir de experiențe formative, experiențe ce și-au găsit aplicabilitate în viața cotidiană.*

- ***Aveți vreo întâmplare memorabilă/poznă pe care nu o veți uita niciodată?***

Alexandra Dimitriu: *O să spun doar atât: este vorba despre momentul în care eu, împreună cu alți camarazi, eram convinși că după câteva ore de matematică merităm o pauză...ceva mai lungă. Se întâmplă însă ca unul dintre profesori să fie în treacăt chiar în acel moment, iar întâlnirea aceea să fie una de care acum ne amintim cu drag, dar care atunci ne-a făcut să înțelegem că așa cum o numeam noi pe atunci, "cabana școlii", nu este tocmai cel mai inspirat loc pentru acest tip de "pauză".*

Silviu Bozariu: *Perioada petrecută la Școala Valea Lupului a fost memorabilă în întregime. Dar pentru mine, prima zi de școală va rămâne mereu în amintirea mea. Totul a început încă din ultimele zile ale vacanței. Mi se povestea că îmi voi face o mulțime de prieteni noi, voi descoperi taina cărților și voi învăța să fac multe alte lucruri ce îmi vor fi folositoare în viață.*

Voios, cu ghiozdanul în spate, îmbrăcat cu uniforma atent pregătită, am pornit spre școală. Curtea școlii era neîncăpătoare: mulțime de copii și părinți. Festivitatea de deschidere ne-a avut în centrul atenției pe noi, bobocii. Apoi am intrat în clasă și am rămas impresionat de băncile frumos aranjate, cu cărțile pregătite pentru noi. A venit și doamna învățătoare, cu fața luminată de un surâs la vederea numeroșilor emoționați ochișori ațintiți spre dânsa. Ea ne-a spus că vom începe o nouă aventură, ca o echipă și vom descoperi și vom învăța o mulțime de lucruri. Aventura aceasta s-a dovedit a fi dinamică și temelia educației personale.

- ***Ați avut vreun profesor îndrăgit? Acum, la rândul vostru sunteți profesori, puteți să ne spuneți cum v-a influențat prezența lui în viață?***

Alexandra Dimitriu: *Consider că am fost un copil norocos pentru că am avut parte de profesori care mi-au îndrumat pașii cum nu se putea mai bine, care în afara profesionalismului de care au dat mereu dovadă în timpul activităților desfășurate în clasă, au dat dovadă și de dorință de a ne ajuta să fim "mereu mai buni", de prietenie, de înțelegere în momentele noastre mai puțin bune, de căldură, acea căldură pe care o simți doar din partea unor oameni dedicați în totalitate acestei profesii și de înțelepciune, înțelepciunea celor care au puterea de a îndruma pașii unor tineri.*

Îmi dau seama că profesorii care mi-au ghidat pașii începând din grădiniță și până la clasele gimnaziale m-au influențat, prin puterea exemplului oferit, mai ales în dorința de a alege această profesie și de a încerca să devin la rândul meu un om bun, capabil și încrezător așa cum ne-au îndemnat mereu bunii noștri profesori să fim.

Alese gânduri de recunoștință, prețuire și mulțumire se îndreaptă către întregul corp profesoral și în mod deosebit către persoanele care vor rămâne mereu "doamna educatoare", "doamna învățătoare" și "doamna dirigintă" și anume doamna educatoare Elena Dumitriu, doamna învățătoare Dorina Ungureanu și doamna profesor Laura Vătămanu.

Silviu Bozariu: *În calitate de profesor de religie, gândul meu de recunoștință se îndreaptă spre doamna profesor Irina Morariu - diriginte, profesor de religie și profesor de engleză. Dar, fiecare profesor m-a influențat pozitiv. Am învățat de la aceștia că profesoratul este o vocație de la Dumnezeu și că principalul dar al unui profesor este dragostea. Dragostea pentru cunoaștere și pentru oameni. Ea este cea care transmite. Ea este calea care deschide spre cuvinte și metode potrivite, spre înțelegere, apropiere și respect. O astfel de dragostea am cunoscut în persoana profesorilor mei alături de carismă, de darul de a atrage și captiva.*

- ***După 10 ani, cum vedeți școala care v-a format atât din postura de cadru didactic, cât și ca absolvent?***

Alexandra Dimitriu: *Am avut privilegiul de a păși în Școala Gimnazială Valea Lupului fiind elev, absolvent și în cele din urmă cadru didactic. Acum, peste ani, emoțiile sunt aceleași. Am găsit aceeași școală primitoare, așa cum mi-o aminteam din vremea în care abia mă zăream din spatele băncii, același spirit care te îndeamnă să revii mereu cu drag, aceeași oameni frumoși care însuflețesc acest loc prin ceea ce sunt și prin ceea ce au făcut și fac în continuare pentru ca această școală să crească odată cu fiecare generație care îi trece pragul.*

Silviu Bozariu: *Prima zi în postura de cadru didactic al Școlii Gimnaziale Valea Lupului, mi-a redescoperit calitățile foștilor mei profesori. Am regăsit profesionalismul și entuziasmul pe care l-am simțit la profesorii mei în ultima zi ca elev la Școala Valea Lupului.*

Actualmente, Școala Gimnazială Valea Lupului ocupă un loc de frunte în comunitate. Grija, eforturile, devotamentul întregului corp profesoral s-au văzut rodite în numeroasele generații de absolvenți excepționali ai Școlii. Actul educațional este prelungit excepțional în mulțimea de activități educative, iar deschiderea spre noutate arată că identificarea nevoilor copiilor reprezintă modelul educațional dezvoltat cu atenție în Școala Gimnazială Valea Lupului.

- ***Puteți transmite un gând peste generații?***

Alexandra Dimitriu: *Sunt convinsă că această școală are lucruri foarte frumoase de oferit și că atât generațiile actuale cât și cele viitoare, vor avea mereu un gând de prețuire care să se îndrepte spre aceasta! La mulți ani, draga noastră școală!*

Silviu Bozariu: *Dintotdeauna, școala a fost un pilon al societății și e nevoie să rămână așa. Prezentul reprezintă temelia viitorului. Cred cu tărie că școala viitorului o putem construi în mod corect dacă conștientizăm cu atenție rolurile fiecăruia dintre noi. Atât profesorul, cât și elevii sau părinții trebuie să știe că educația este pentru/despre copil. În acest proces, rolul profesorului este covârșitor, deseori profesorul având o amprentă asupra personalității elevului. Speranța mea este aceea că educația își va păstra rolul determinant și în viitor.*

Aș dori să închei prin observația făcută de autorul francez Daniel Pennac, observație ce scoate în evidență necesitatea unor dascăli dedicați: “Cuvintele profesorului sunt bucăți plutitoare de lemn de care elevul se agață pe un râu al cărui curent îl trage spre cascada cea mare”.

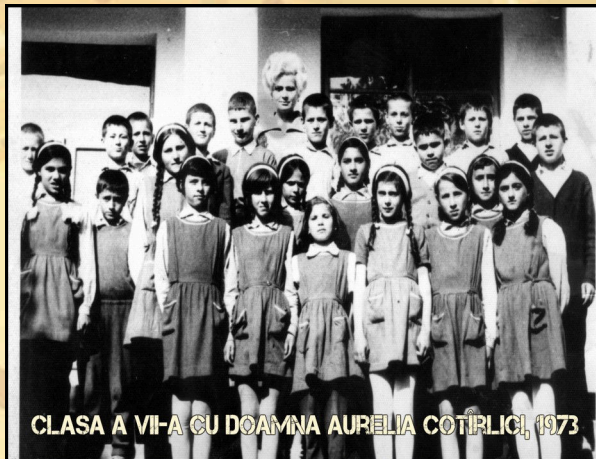
Prof. Irina Olariu
Prof. Laura Vătămanu

IX. TRE CUTUL ȘCOLII ÎN IMAGINI

"Nu zidurile fac o școală, ci spiritul care domnește într-însa."

(Regele Ferdinand I)

CLASA A VII-A CU DOAMNA AURELIA COTIRICI, 1973

CLASA A III-A, INV. MARIA ALEXANDRESCU, 1971

CLASA A VIII-A, CU DOAMNA MEPLUSCA ANA, 1968

CLASA I, INV. CRETU NICOLAIE, 1967

PREMIANTII CLASEI CU DOMNUL PROFESOR VARTIC GHEORGHE, 1987

SERBARE FINAL AN ȘCOLAR, INV. ZAHARIA IOANA, 1973

PROMOTIA 1989 CU DOAMNA DIRIGINTA LIVIA VICIU

TRUPA DE DANSURI POPULARE, 1974

PRIMA ZI DE ȘCOALA, 1974

DOMNUL DIRECTOR IONASCU SI COLEGII

DOMNUL PROFESOR ILIE CONSTANTIN
CU CLASA A VIII-A, 1959

CLASA I, INV. CRETU NICOLAE, 1966

DOMNUL PROFESOR ILIE CONSTANTIN, CU ELEVII, 1966

DOMNUL DIRECTOR VASILE GURCA SI COLEGII

FIANL DE CLASA A IV-A, INV. MACDA PREPELITA, 1979

FOTBALUL ERA LUAT ÎN SERIOS ÎN 1985

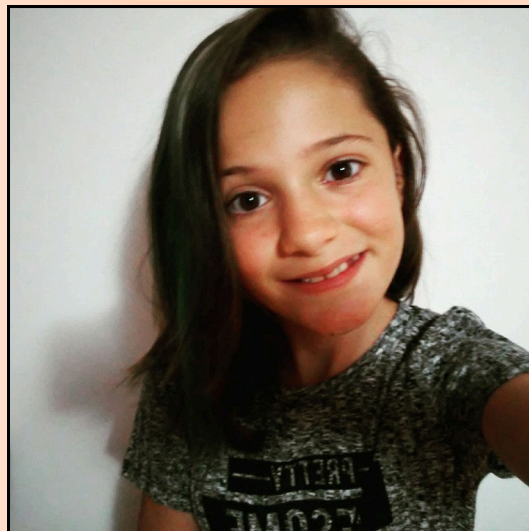
FINAL DE CLASA I, 1967, CU INV. NICOLAE CRETU

GRUPA DE GRADINITA, 1965

X. GÂNDURI ALE ELEVILOR DE ASTĂZI

Școala mea ca un palat

Toamna se strecoară cu pași repezi în viața tuturor, iar zilele de vacanță au rămas doar o amintire. Acest anotimp cu miros de mere coapte aduce cu el mângâiere, speranță, încredere și un nou început de an școlar. Neîncrezători și stângaci, trec pe alee pașii unor copii timizi în prima lor zi de școală, iar glasul primului clopoțel ne emoționează și ne trezește la lucruri noi ce ne stârnesc curiozitatea, emoția și pentru toate este "un nou început".

În fiecare toamnă se întâmplă ca sufletele și mințile miilor de copii să prindă aripi și să zboare spre tărâmul cunoașterii. Este zborul în viață, marele zbor către maturitate, iar aceste aripi sunt atât de firave, încât au nevoie de dragoste și dăruire din partea celor mari, ca să devină tari și puternice.

Pentru cei mai mulți oameni, școala reprezintă un loc unde noi învățăm să scriem, să citim și să socotim. Pentru mine este un loc în care regii, împărații, zmeii, Făt-Frumos sau Ileana Cosânzeana vin să ne învețe ce e bine și ce e rău, să ne ajute să ne descoperim și să ne poarte în noi și minunate aventuri. Pentru mine școala noastră este ca un palat minunat! Aici totul este plin de farmec și strălucire!

La mulți ani cu realizări și mulți copii fericiți, draga mea școală!

Miruna Cimpoi, clasa a V-a

Emoții de toamnă

După ce o vară întreagă am petrecut-o alături de prietenii mei, ba prin livezi și câmpii, ba cu bicicletele pe dealuri, iată că mă încearcă emoții mari... Oare de ce? Începe școala! Sunt copleșit de emoția revederii colegilor, profesorilor și, bineînțeles, a unui nou an școlar, destul de greu, clasa a-VII-a.

Numele meu este Darius și astăzi, la o sută de ani de la înființarea școlii mele, m-am gândit să scriu și eu câteva rânduri în semn de mulțumire pentru tot. Aș vrea să mulțumesc în primul rând colegilor mei care-mi sunt aproape mai tot timpul. De asemenea, vreau să mulțumesc și doamnei diriginte care ne iubește necondiționat și de la care am învățat multe lucruri. Și, nu în ultimul rând, profesorilor ce ne îndrumă în viața de zi cu zi.

Colegii, doamna dirigintă și profesorii înseamnă ȘCOALĂ! Aici este locul în care am învățat să fiu responsabil, să fiu sigur pe mine și să cred că totul e posibil. De multe ori aud de la profesori că atunci când înveți, visurile devin realitate. Sunt sigur că este perfect adevărat și tare-mi doresc ca ele să se împlinescă.

Mă consider un elev norocos că studiez în Școala Valea Lupului, că pot participa la un eveniment atât de important pentru comunitate, centenarul școlii, și că am putut să împărtășesc în paginile revistei sentimentele mele.

La mulți ani, dragă școală!!!

Darius Timofte, clasa a VII-a A

Școala mea

Sunt Ilinca, am 12 ani și sunt mândră de școala mea!!!

Cu toate că sunt în clasa a VII-a, mă întristez la gândul că peste aproape doi ani voi părăsi școala mea, școala care m-a modelat, m-a educat și m-a pregătit pentru viață. Această școală are profesori minunați, clase minunate și, nu în ultimul rând, copii minunați.

La școală, copiii nu merg doar ca să primească o educație. Pe lângă faptul că învață, copiii se distrează, glumesc, se împrietenesc și se descoperă pe ei înșiși. La școală, copiii sunt antrenați pentru viață și pentru următoarele încercări ce îi așteaptă.

Eu cred că niciun copil nu ar trebui să meargă stresat la școală în ziua de azi. Sincer, eu merg la școală stresată doar în zilele când am teste, teze sau evaluări. Unul dintre cele mai frumoase sentimente pe care ar trebui să le simtă un copil când se duce la școală este iubirea. Nu neapărat iubirea față de școală, ci mai mult iubirea pe care o împărtășești la școală. Eu cred că cel mai important este ca atunci când te duci la școală să te simți iubit și ocrotit. Orice copil, oricât de mic sau mare ar fi, oricât de bine sau rău ar învăța, trebuie respectat, iubit și ocrotit.

Eu sunt de aproape zece ani la această școală și în continuare simt o bucurie imensă când intru pe poarta școlii. Să dăinui în timp, dragă școală!

Ilinca Gulei, clasa a VII-a A

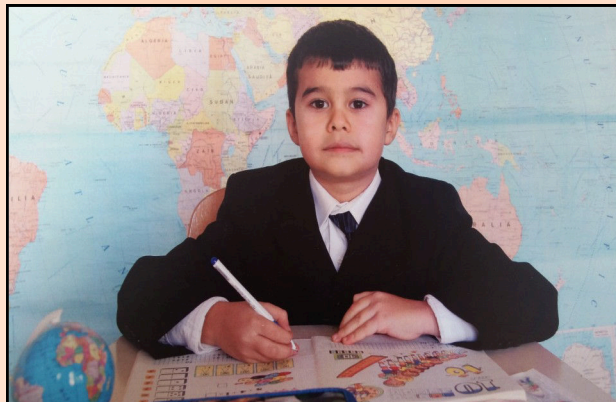

Mereu mai buni!

Am luat o coală de hârtie și stau în fața ei și mă gândesc ce înseamnă cu adevărat școala în care învăț. Inițial, am vrut să o compar cu atelierul unor sculptori, care, din daltă și ciocan, reușesc să scoată din blocuri brute de marmură sau granit o lume nouă. Al doilea gând a fost către o tipografie unde meșterii tipografi, precum niște dascăli reușesc să scrie, literă cu literă, pagini, cu sufletele noastre. Visul meu a mers în viitor, încercând să vadă o școală ultra-tehnologizată și mi-am adus aminte de motto-ul școlii: „***Mereu mai buni!***” și dincolo de tehnologie am realizat că trebuie să punem suflet în ceea ce facem pentru a deveni în viață un savant de succes sau o pasăre măiastră.

Școala noastră nu reprezintă doar o clădire în care se desfășoară un proces didactic, ci reprezintă o lume de părinți și elevi, dascăli fiind și ei la rândul lor părinți pentru lumea lor de acasă. Pentru noi, elevii, reprezintă o provocare de a fi „***mai buni***” atunci când intrăm la ore, dar și lumea prietenilor și colegilor noștri cu care împărțim banca, sala de clasă sau coridorul.

Alexandru-Gabriel Vagiuc, clasa a VII-a A

Școala mea

Pentru mine, școala înseamnă o parte din viața mea, deoarece mare parte din viață ne-o petrecem la școală. Aici am crescut și colegii mei au fost alături de mine la fel ca niște frați, iar profesorii ca niște părinți. În școală eu mi-am găsit mulți prieteni adevărați pe care nu îi puteam găsi oriunde. Aici mi-am descoperit talentele și am învățat cum să mă port cu cei din jur.

Ca să spun așa, școala este o ușă larg deschisă care te îndeamnă să pășești peste ea și să descoperi ce se ascunde în spatele ei. Eu am intrat pe această ușă și am descoperit taine nebănuite. Îi sfătuiesc și pe ceilalți să aibă curaj și curiozitate să cerceteze și să descopere lucruri minunate despre natură, științe, arte... într-un cuvânt, despre viață.

Școala este și va fi foarte importantă pentru mine!

Lăcrămioara Stupariu, clasa a VII-a A

Impresii

Fel și fel de tablouri și fotografii împodobesc pereții albi ai coridoarelor, iar clase, laboratoare și, bineînțeles, sălile de grădiniță, sunt și ele încărcate cu diferite amintiri: diplome câștigate de elevi și poze de la multele activități desfășurate în timp.

Aceasta este Școala Gimnazială Valea Lupului.

Educatorele, învățătorii și, bineînțeles profesorii, și-au lăsat amprenta asupra noastră. Pe scurt, niște persoane deosebite! Încă îmi amintesc privirea blândă a fostei mele educatoare, a fostei mele învățătoare și nu uit de doamnele de serviciu, ce stăteau cu noi atunci când doamna educatoare lipsea puțin din sală.

Cu pași mici, dar siguri, am ajuns în clasa a VII-a .

Nu voi uita niciodată chipul persoanei care ne-a ajutat să ajungem până aici, și anume, doamna Prepeliță Magdalena. Chiar dacă a ieșit la pensie de mai bine de doi ani, mereu îmi voi aminti cu mare drag de dumneaei. Doamnele și domnii profesori ne-au încurajat mereu, ne-au fost sprijin și aliați în ascensiunea noastră spre cunoaștere. Cu toții ne-au ajutat să trecem peste deciziile greșite pe care le-am luat și să fim mereu optimiști și încrezători în forțele proprii. Chiar și nukul de la fereastra clasei ne-a fost și el alături la toate năzbâtiile pe care le-am făcut.

Pe scurt, ceea ce vreau să spun este că la școală mă simt ocrotită, iubită. Aici este a doua mea casă. O casă primitoare și frumoasă.

La mulți ani, școala mea dragă!

Adina Agache, clasa a VII-a A

*Bine te-am găsit,
Școala Gimnazială Valea Lupului!*

Încă de mică, privind filmele animate la „Minimax”, am îndrăgit rostirea corectă și plastică a limbii române. Și ani la rând visam să ajung în acest areal lingvistic neîntrerupt de rusisme, căci, în Chișinău, rar cine mai vorbește o limbă perfectă.

În sfârșit, părinții mei au depus mari eforturi pentru a ne crea condiții care au aranjat viața noastră de astăzi. Aici, peste Prut, totul arată diferit de ceea ce eram obișnuiți a vedea acolo. Iată-mă în Iașii lui Creangă, Eminescu, Kogălniceanu, Cuza ... această urbe în care fiecare piatră păstrează ceva din istoria și cultura neamului nostru. Întrucât casa noastră se află în comuna Valea Lupului, am hotărât să mă înscriu la Școala Gimnazială Valea Lupului.

La prima vedere, școala părea modestă, dar odată intrată în ea, am descoperit holuri largi și săli de clasă luminoase. Am rămas frapată de senzația de plăcere la intrarea în școală. Am descoperit o sală de sport dotată cu tot necesarul, un laborator de creație încăpător, un alt laborator de informatică și laboratorul de fizică, chimie, biologie. În școală activează cercul de teatru, dans, cor, cercetășie și altele.

Doamna director Petronela Petrea, profesoară de matematică, deține o metodologie avansată în predarea acestei științe. Ce mai, sunt nespuse de mulțumită și fericită ca m-am decis să închei ciclul gimnazial aici, în Valea Lupului, ca mai apoi să mă lansez în unul din liceele de prestigiu din Iași. Voi purta cu onoare pe buze numele acestei școli.

Mă închin adânc în fața profesorilor pe care deja îi îndrăgesc și, cu ocazia comemorării unui centenar, le doresc noi performanțe în instruirea și educarea discipolilor. Numai datorită lor calea succesului îmi va fi luminată și le ador materiile predate, doar pentru că au știut să facă din obiect o artă.

Nu aș putea regreta niciodată faptul că am învățat aici.

Cernit Rozerina, clasa a VIII-a

XI. PREZENTUL ȘCOLII ÎN IMAGINI

”Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea” (Nelson Mandela)

Căsuțe pentru păsări - ed. tehnologică, clasa a VI-a

Carnaval- Zilele Scolii 2011

Amenajarea locuintei- activitate practica, cl. a V-a

Activitati Scoala Altfel-gimnaziu

Activitate 2 Iunie 2013 la Carrefour Era

Strângere de fonduri pentru trupa de teatru a școlii

Sport- Școala altfel, clasa I B și clasa a II-a

Școala sufletului în Biserică, 2012

Școala altfel-clasa I A și clasa a III-a B

Școala Altfel, 2012

Roboticon la Noaptea de știință

Scoala Altfel clasa all a B

Si noi suntem niste flori!

Trupa Cantalup la Festivalul Hai la teatru!

Scoala altfel- gradinita corp A

Ziua Comunei Valea Lupului, 2016

Festivalul județean de folclor Muguri de cântec și joc

Cros pentru școli

Competiție sportivă

Drag de Științescu

Concurs de ciclism, clasele primare, 2014

XII. ȘCOALA ÎN COMUNITATE

Mă simt onorat și bucuros să fiu solicitat pentru un discurs omagial la centenarul școlii noastre, din comuna Valea Lupului. Școala înseamnă mult în cadrul unei comunități și cuprinde clădirile, cadrele, elevii, părinții, deci o anvergură în plan economic și social. Școala, ca și clădire, pe parcursul celor 100 de ani, e clar că s-a modernizat și s-a reînnoit permanent, adăugând corpuri de clădire. Ne dăm seama că ȘCOALA a dăinuit 100 de ani prin dascălii și elevii săi, pornind cu o clădire modestă, dar destul de cocheta vremurilor sale. Este mult mai interesant să ne gândim la pleiada de cadre didactice și multitudinea de elevi ce au trecut pragul școlii, o sută de ani, o sută de generații, fiecare cu aspirațiile ei. Eu cred că școala, înainte de toate, este temelia, esența și marea șansă de dezvoltare a comunei Valea Lupului și implicit a Iașului.

Școala este locul unde fiecărui copil i se arată și i se deschid mii de căi și oportunități în drumul greu și anevoios al vieții, este locul unde începem să ne descoperim și să ne realizăm pe noi înșine, este un nou început. Începutul unei noi etape, începutul oricărei cariere, începutul unei noi personalități.

Anul acesta se împlinesc 100 de ani de la înființarea Școlii Valea Lupului și, cu acest prilej, mi-ar plăcea să vă introduc în atmosfera de sărbătoare cu câteva gânduri frumoase și laude adresate acestei instituții, ce a reușit să ajungă una din cele mai bune școli, cu foarte multe rezultate bune și foarte mulți elevi talentați și sărguincioși care, ulterior, au devenit oameni de succes. Ne mai mândrim și cu dascălii noștri ce au reușit să se plieze pe gândirea elevilor și să se focalizeze pe punctul forte al fiecăruia. Ne putem mândri cu faptul că în ultima vreme s-a reușit crearea de condiții mult mai bune și mai moderne, în comparație cu anii din urmă. Desigur, mai sunt multe lucruri de făcut, pe care, cu certitudine, le putem face împreună: administrația locală, școala, părinții, prin mai multe întruniri, pentru a putea pune în practică cât mai multe idei. Noi, autoritatea locală, alături de voi, comunitatea, ar trebui să fim mai uniți, ar trebui să ne expunem ideile public, pentru a putea concretiza ce este cu adevărat mai bine și de folos pentru elevi.

Din 2004 de când a fost înființată comuna Valea Lupului, prin primărie și consiliul local, au fost alocate fonduri anuale pentru buna funcționare a școlii. În ultimii ani, Primăria Valea Lupului a investit în reabilitarea și modernizarea spațiilor de învățământ. S-a realizat o sală de sport, rețea de apă și canalizare, s-au asfaltat drumurile către școală și, mai nou, s-a asigurat un microbuz pentru transportul școlarilor. Mereu va fi o preocupare pentru îmbunătățire și ne bucurăm că s-a reușit obținerea finanțării pentru construcția a două grădinițe cu program prelungit, care vor fi amplasate, una în curtea școlii și cealaltă în zona limitrofă a corpului B de școală. Este foarte importantă formarea copiilor încă de la grădiniță și încurajarea talentelor fiecăruia. În acest sens am colaborat foarte bine cu școala și am promovat valorile artistice și sportive prin serbările comunei și competiții sportive, activități pe care le desfășurăm de 6 ani încoace.

Rezultatele au început să se vadă și tocmai de aceea, pentru noi, parteneriatul cu școala este unul strategic.

Un călduros și sincer LA MULȚI ANI școlii noastre, cadrelor didactice, elevilor și părinților! Dumnezeu să ne fie călăuză și alături în urcușul nostru!

Ing. Dumitru Mihăiluc, Primarul Comunei Valea Lupului
Octombrie 2017

FAMILIA, ȘCOALA, BISERICA – stâlpii unei comunități

Nucleul unei comunități este Familia; de aceea, nivelul de civilizație, de evoluție a unei comunități se centrează pe valorile cultivate în/de familiile care o alcătuiesc. Nu este, deci, o noutate pentru nimeni faptul că temelia educației se pune în familie și ca urmare este fundamental ca bunicii, părinții, toți ce alcătuiesc o familie să conștientizeze rolul major pe care îl au în formarea personalității copiilor. Să conștientizeze că ei pun bazele formării caracterelor copiilor lor; că lor li se datorează identificarea și promovarea valorilor ce sălășluiesc în sufletele lor curate, dar și implicarea în protejarea copiilor de anturajele nocive, precum și de consecințele prezenței fără discernământ în mediul online.

Deci familia este responsabilă de asigurarea unei temelii sănătoase privind educația unui copil; asta nu diminuează însă în niciun fel rolul covârșitor al școlii, în continuarea actului educațional. Cadrele didactice au menirea de a oferi elevilor informațiile de care au nevoie, dar și să contribuie în mod responsabil la formarea personalității depline a unui elev. Profesorii trebuie să însuflească copiii dorința de a se implica în viața comunității, însă nu în mod artificial, ci punând în slujba acesteia calitățile lor, întreaga putere de creativitate. Pentru că școala nu creează roboți, ci persoane care vor relaționa, vor intra în comuniune unii cu alții, vor alcătui la rândul lor altfel de comunități. Pentru asta, copiii au nevoie de o formare spirituală, de o educație comunitară. Este nevoie de o conștientizare a apartenenței la o comunitate de oameni, în care să evolueze împreună, să se desăvârșească, să trăiască în armonie.

Armonia presupune respect; respect de sine, dar și respect față de semenii. Acestea sunt valori fundamentale într-o comunitate civilizată. Pentru a-i învăța pe cei mai mici respectul de sine, atât părinții, cât și profesorii trebuie să identifice și să cultive la copiii lor ceea ce în termeni religioși poartă denumirea de talanți.

Odată identificați acești *talanti*, ei pot fi valorificați în mod individual, copilul dezvoltându-se astfel ca o persoană unică ceea ce îi va conferi respect față de sine, dar și în fața celorlalți.

Iar acest lucru nu presupune competiție, ci fiecare copil trebuie încurajat să valorifice darul primit de la Dumnezeu, care îl face unic, respectând și darurile – tot unice – cu care sunt înzestrați și ceilalți.

Odată dobândit respectul de sine, copiii trebuie învățați că acesta nu poate exista fără respectul manifestat față de părinți și față de profesori. Pentru dobândirea acestui respect nu este nevoie de nimic altceva decât de bunăcuviință. Respectul față de semenii tăi nu trebuie resimțit ca o obligație; nici măcar ca o datorie! Copiii trebuie învățați că un comportament cuviincios nu face decât să reflecte lumina unui suflet frumos. Un suflet plin de recunoștință față de cei care contribuie la dezvoltarea ta armonioasă emană lumină, nu poate trece nesesizat. Aceste forme ale educației primite în familie, completată de școală își primește desăvârșirea prin Biserică.

Biserica a avut dintotdeauna un rol călăuzitor, educațional. Astfel, ea vine în întâmpinarea nevoilor societății și reprezintă un reper și un sprijin moral, atât în momentele bune ale vieții noastre, cât și în perioadele de criză. Rolul Bisericii este de a promova valorile ce nu pot fi alterate de nimic, având un caracter atemporal.

Atât familia, cât și școala, pot avea parte de evenimente care să reflecte și să promoveze pseudovalori și astfel să se simtă dezorientate la un moment dat. În această stare de confuzie ce poate caracteriza anumite perioade, Biserica trebuie să rămână farul călăuzitor, centrat pe comuniunea dintre om și Dumnezeu, menit să aducă lumină în problemele cu care se confruntă comunitatea. În concluzie, Familia, Biserica și Școala reprezintă factorii educaționali decisivi în viața oricărui membru al comunității. Este foarte important ca între acești trei factori să existe o strânsă cooperare, bazată pe comuniune.

Referindu-se la educația copiilor, Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că aceasta va rămâne mereu o problemă de actualitate; vremurile se schimbă, însă caracterul omului, cu toate ale sale, bune și rele, rămâne același (iar aici facem referire la slăbiciunile și la virtuțile sale). Spunea Sfântul Ioan Gură de Aur: *„Nu încetez a vă ruga cu lacrimi și a vă cere ca, înainte de toate celelalte, să dați copiilor voștri o bună educație. Dacă-ți iubești copilul, arat-o prin educația pe care i-o dai”*. Iar prin educație el nu înțelegea doar formele de cunoaștere adăugate, ci o înfrumusețare perpetuă a sufletului, care se vede în raport cu ceilalți membri ai comunității.

Să-l rugăm pe Bunul Dumnezeu să insuflă copiilor din Valea Lupului bucuria de a învăța, de a se iubi și de a iubi în același mod pe semenii lor, așa cum ne-a lăsat Hristos poruncă; să le urăm ca acest nou centenar al școlii din comunitatea noastră atât elevilor, cât și părinților și profesorilor să aducă doar roada cea bună și de folos, atât pentru o viață în bunăstare aici, pe pământ, cât și pentru mântuirea sufletului, spre viața cea veșnică.

***Școala din Valea Lupului, o școală de 100 de ani dar nouă,
o școală a împlinirilor, a speranțelor și a bucuriilor***

Anii îi dau unei instituții vechimea istorică, calitatea realizărilor și modul de a trece prin timp este cea care îi dă valoarea istorică. Martorii și ”actorii” ce i-au fost alături în acest veac pot prezenta sinusurile acestui veac pentru școala din Valea Lupului, iar cât mă privește îi apreciez ultimul deceniu pe care l-am trăit în comuniune educativă, activă și presărată de bucurii și realizări.

Între aprecierea subiectivă și observarea obiectivă prima experiență a întâlnirii cu această comunitate din Valea Lupului a fost legată de școală căci primele celebrări liturgice le-am trăit în școală. În istorie școala a găsit în Biserică un focar de spiritualitate și cultură, sprijin și înflorire, iar comunitatea catolică a primit în schimb de la școală aceleași slujiri pentru că de fapt filiala catolică, apoi începuturile vieții parohiale au fost ”găzduite” de această școală. Este admirabil cum după ”divorțul forțat dintre școală și Biserică” produs de vechiul regim cadrele didactice de aici au știut să refacă legătura naturală și supranaturală atât de necesară dintre Dumnezeu și copiii săi, între educație și religie, între școală și Biserică. Cu intuițiile sale de ofițer englez și educator cu roade răspândite în toate țările, Sir Robert Baden Powell a afirmat ceea ce trecerea timpului a demonstrat, educația are nevoie de religie. De fapt la *Conferința din 1926* cel care a înființat cercetășia care la nivel mondial are peste 32 de milioane de copii și tineri, a afirmat: *Mi s-a cerut să spun cât mai amănunțit ce aveam în minte cât privește religia, când am fondat Scoutismul și Ghidele. Am fost întrebat: cum intră religia? Răspunsul meu a fost că religia nu trebuie să intre, pentru că ea este deja în interior. Ea este factorul fundamental care străbate Scoutismul (Discurs la o conferință a Comisarilor scout/ghide, 2 iulie 1926).*

Nu este singurul care clădește educația pe această convingere și printre aceștia sunt mulți profesori care au *profesat* și dovedit prin munca depusă că motivațiile lor de educatori au fost mai mult decât eforturile unor salariați pentru că au fost roade al unei vocații trăite din credință, iubire și bucuria de a-i ajuta pe elevi să crească.

Aceasta s-a putut observa și în preocuparea unora dintre ei de a împlini acel ideal continuu al școlii, mai mult sau mai puțin realizat, de a-i pregăti pe elevi nu numai pentru o profesie și trecerea unor examene ci pentru viață. Adevărata educație te pune în legătură și în relație cu alții, cu oamenii și aproapele pe care-l întâlnești. În acest domeniu școala și religia se completează pentru că amândouă se ajută în promovarea carității și a relațiilor interpersonale, relații de dialog, comuniune, prietenie, iubire și colaborare. Cât de impresionant să observi cum școala și Biserica se ajută ca cele două mâini care nu numai că împreună pot lucra, ci chiar se *servesc una pe alta pentru a se purifica și uni în rugăciune*.

Alături de acest dialog și colaborare între școală, care m-a primit zece ani ca profesor și Biserica romano-catolică, reprezentată prin elevi și cadre, am descoperit relații ecumenice autentice și posibilitatea de *a fi concetățeni și frați* în cadrul unei sfere educaționale ce integrează tot felul de activități necesare dezvoltării sufletești și trupești complementare: sporturi de toate felurile, cercetășie, teatru, artă, muzică, dans și abilități manuale din cele mai variate îndeletniciri.

În acest context, impresionantă și emoționantă este colaborarea dintre profesori, părinți, comunitatea reprezentată de primar și de ceilalți care mai mult sau mai puțin din motive de credință de fapt împlinesc dezideratul propus de Isus Cristos, de a sluji și de a fi plini de iubire pentru copii: *oricine primește un copil în numele meu, pe mine mă primește (Mt 5,18,5)*.

Se pot regăsi în practica adevăraților profesori ceea ce preotul și marele educator, Ioan Bosco spunea celorlalți frați educatori: *De câte ori, fiii mei iubiți, în lunga mea carieră, a trebuit să mă conving de acest mare adevăr! Este mai ușor să te enervezi decât să ai răbdare, să ameninți un copil decât să-l convingi! Aș spune chiar că este mai comod, pentru nerăbdarea și mândria noastră, să-i pedep-sim pe cei recalcitranți, decât să-i corectăm, supor-tându-i cu fermitate și cu blândețe (Ioan Bosco: Scrisori)*.

Pentru că unul din punctele de poticnire ale școlii de astăzi rămâne ”opinia evoluționistă” prezentată ca teorie, pentru a evolua și a evalua bine să nu neglijăm cel mai important aspect: adevăratul progres cere inteligență și dăruire spirituală. *Ca să poți crește și evolua este necesar să fii oricând pregătit să renunți la gânduri, obiceiuri, comportamente, situații, oameni, job-uri care te țin pe loc sau te trag în jos. Evoluția nu este posibilă fără schimbare, fără să ai capacitatea să renunți la ceea ce nu-ți folosește pentru a face loc noului în viața ta. În acord cu legile universului, este mult mai greu (chiar imposibil) să rămâi la fel decât să te schimbi pentru că singura constantă din viețile noastre este schimbarea” (cf Ursula Yvonne Sandner)*. Însă, ca acest adevăr să devină realitate și să-și demonstreze eficiența, este absolut necesar să fie inclus și urmat acel Cineva care dă viață nouă, care poartă spre sublim și propune evoluția spre un umanism sănătos și susține *civilizația autentică a iubirii*, Isus Cristos. Toate acestea sunt posibile cu ajutorul, lucrările și intervențiile sale. Numai el, ca Fiu al lui Dumnezeu, și ce bine este că școala l-

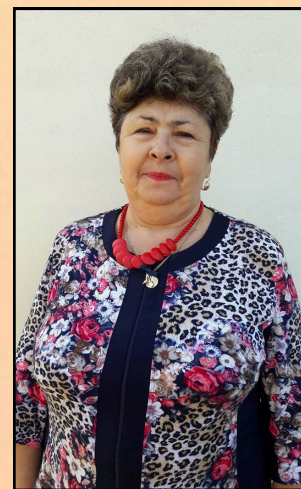
a primit, este cel care dă forța ca și cele mai grele experiențe să nu fie motive de refulare ci de sublimare (cf Michel Quoist, *A reuși*)

Privind spre viitor, deși acum vă salut din altă comunitate și din alte școli, alături de urări de tot mai mult progres și aspirații tot mai intense spre progres și bucurie, ofer cu respect din partea celui care a înființat o elită a educației și mă refer la *frații salezieni*, noi propuneri pentru cel de-al doilea veac: *Să nu fie agitație în sufletul vostru, să nu fie dispreț în ochii voștri, să nu fie insulte în cuvintele voastre, ci să aveți milă pentru prezent și speranță pentru viitor, ca să fiți cu adevărat părinți care lucrează pentru corec-tarea și educarea copiilor lor. În cazuri grave, este mai bine să vă încredințați lui Dumnezeu, să-l rugați cu încredere și umilință, decât să revărsați un torent de cuvinte care, în timp ce îi ofensează pe cei care le ascultă, nu aduc nici un folos celor care le merită* (Ioan Bosco: *Scrisori*).

Profesor preot dr. Alois Hîrja

O viață în slujba școlii

Când am primit repartiția pe postul de secretară a Școlii REDIU, la absolvirea Liceului Economic nr. 1, în anul 1973, eram o tânără sfioasă, cu speranțe mari de a reuși în carieră.

După un an, centrul de comună s-a mutat la Valea Lupului și am fost nevoită să fac naveta timp de 2 ani (fiind căsătorită și având și băiatul mic, pe Sorin), de la REDIU. Împreună cu soțul meu ne-am construit o casă în Valea Lupului și mi-am continuat activitatea la aceeași școală timp de 44 ani.

Am lucrat în această perioadă alături de domnii și doamnele directoare: profesor Vasile GIURCĂ, profesor Viorica ȘORTAN, profesor Mihai DUMITRIU, profesor Constantin CRUCEANU, profesor Constantin MOCANU, profesor Florin FILOTE și profesor Petronela PETREA. Am colaborat cu profesionalism și m-am bucurat de mult respect și apreciere din partea acestora.

Cunoscând calitatea cadrelor didactice din școală, mi-am îndrumat și copiii, Sorin și Simona, să învețe la Școala din Valea Lupului. Copiii mei au un respect deosebit pentru cei care i-au făcut să descopere tainele cărților și care i-au ajutat să ajungă oameni de valoare și prestigiu în societate.

În prezent îmi desfășor activitatea de secretar/contabil alături de colectivul de cadre didactice al Școlii Gimnaziale Valea Lupului, cu care am o colaborare frumoasă, și alături de distinsa noastră directoare, Petronela Petrea, care ne înțelege toate problemele și este cu sufletul alături de noi.

Dacă ar trebui să mai aleg o dată unde să funcționez, aș alege tot școala Valea Lupului, unde m-am bucurat de mult respect din partea sătenilor mei, cu toate perioadele bune și rele, cu râs și plâns, perioade care au trecut și pe care le voi lua ca o amintire frumoasă când voi pleca “în lumea celor care nu cuvântă”.

La mulți ani, ȘCOALĂ DRAGĂ!

Rodica Axinte, Secretar/Contabil al Școlii Gimnaziale Valea Lupului
Consilier local al Comunei Valea Lupului

**Și eu am fost cândva elev aici...
Cu plecăciune către cei care fac,
ceea ce unii de-abia gândesc!**

Era o zi de toamnă “adevărată”, când mama mi-a pus cele mai „mândre” fundițe în păr, iar tata m-a luat în brațe ca nu cumva să-mi murdăresc pantofii cei negri de lac și am pornit spre biserică, unde aveam să primesc Sfânta Împărtășanie și binecuvântarea pentru noua mea cale.

Odată ajunși în curtea școlii, priveam în jur și încercam să caut fețe cunoscute, însă de la atâtea emoții ce mă încercau, nimic cunoscut nu mi se arăta parcă. După cuvântul de începere a noului an școlar, a venit vremea să fim strigați la catalog. Când mi-a venit rândul, îmi amintesc că am țopăit pe sub podul de flori, numai să ajung mai repede la „doamna mea” pe care am ținut-o strâns de mână până am intrat în sala de clasă.

Ce a urmat mai apoi...? Au fost momente cu lecții despre lume și oameni, despre lumea frumoasă și mai ales despre lumea reală, despre parfumul teilor eminescieni, despre cuvinte și vorbe, numere și spațiu, locuri și timpuri, substanțe și formule, actori și scene, imagini și sunete. În final, au fost lecții despre lecții și toate acestea au contribuit în mod decisiv la devenirea mea spirituală ca om al acestei comunități, al acestui sătuc pe care nu l-aș da nicicând pe Târgul Ieșilor, apoi ca părinte și mai pe urmă ca profesionist în domeniul educației, al comunicării și al presei.

Eu sunt dintre cei care au urcat din Valea Prisăcii dealul, chiar și în zilele ploioase, numai ca să ajungă la școală. Noroiul era joaca mea preferată și nu mă supăram deloc că aveam să ajung acasă murdară și în urechi. Sănătoasă să fi fost numai, așa cum îmi spunea mama. Noi nu așteptam autobuzul școlii, dar ne așteptam unii pe alții și ne era mai mare bucuria să povestim și să împărtășim din gândurile noastre.

Nu știi alții cum sunt... dar așa eram eu la vremea aceea și așa am rămas și azi: cu dragoste de oamenii și de locul în care aveam “să mă fac și eu om”.

Isaura Mertic, absolventă a Școlii Gimnaziale Valea Lupului, Promoția 2006

Profesor la Liceul Waldorf, Iași

Consilier local al Comunei Valea Lupului

Scrisoare către școală

La ceas aniversar ne îndreptăm, de fiecare dată, sufletul cu bucurie, cu respect și speranță către cel căruia îi acordăm atenția în ziua sau perioada respectivă și îi spunem ”La mulți ani”.

Atunci când ne gândim la începuturile fiecăruia dintre noi, ne gândim, desigur, la familie și școală. Și atunci inima bate parcă mai tare de emoție, cu nostalgie pentru cei ce ne sunt dragi. Și cum să nu fie așa, când ne gândim la mama, la tata, la învățătorul sau dirigintele nostru. Am considerat totdeauna că educația este elementul fundamental al devenirii fiecăruia dintre noi, iar la nivelul general, bogăția cea mai însemnată pe care o națiune o poate avea. Cei șapte ani de acasă și școala generală sunt temelia a tot ce, pe mai departe, putem fi.

Port mereu, cu dragoste în suflet amintirea anilor de studii în cadrul Școlii Generale din Valea Lupului, atunci când încă funcționa în câteva clase în apropierea Fabricii de Antibiotice, iar mai apoi, în sediul construit mai jos de biserică satului. Dar, mai ales, am emoția amintirii blajinului învățător, domnul Papanaga (fie-i țărâna ușoară), primul meu învățător, a doamnelor învățătoare Trifan, Ciobanu sau a doamnelor profesor Cotârlici, Merlușcă și încă mulți alții.

Consider că Școala Generală din Valea Lupului a oferit țării în cei o sută de ani de existență mii de absolvenți, oameni educați, iubitori ai valorilor fundamentale românești, cu dragoste pentru știință, înțelepciune și societate.

În ce mă privește, Școlii Generale din Valea Lupului au urmat încă mulți ani de învățătură. Cred însă, că tot ce a urmat, nu ar fi fost cu reușită fără suportul și spiritul educației din Școala Generală Valea Lupului, datorite cu atâta generozitate și competență de către distinșii mei dascăli.

Le port mereu gândul profund al recunoștinței mele.

Iar dumneavoastră, dascălii de astăzi ai școlii, vă doresc să continuați onoranta tradiție a școlii românești, a școlii generale din comunitatea noastră, cu dăruirea și bucuria cu care, în fiecare an, întâmpinați o nouă generație de elevi.

Fiți binecuvântați, întru mulți și frumoși ani!

General de justiție (r) dr. Gheorghe Emacu, absolvent al Școlii Gimnaziale Valea Lupului,
Promoția 1973

La ce e bună școala

După cum merg lucrurile în timpurile actuale nu m-ar mira ca într-o zi să vină cineva și să propună desființarea școlii ca instituție pe motiv că nu mai e nevoie practică de ea, din moment ce sunt o mulțime de alte metode și surse de educație precum Internetul, bunăoară. După acel cineva, un copil doritor de cunoaștere și autodidact de nevoie ar putea învăța cam tot ce se poate învăța la școală în ziua de azi doar din cursuri *online*.

Chiar așa, copiii moderni, de când au trecut de grupa mică de la grădiniță și pot bâigui două vorbe se trezesc cu telefon în buzunar, unul conectat la Internet. Ei pot oricând corecta educatoarea, învățătoarea sau profesorul, aruncându-și un ochi rapid pe *Google* sau *Wikipedia*. Și atunci, logic, apare întrebarea în mintea lor: dacă eu pot învăța singur treburile astea, ce rost mai are să vin la școală? Chiar e bună întrebarea, nu-i așa? Ce sens a mai rămas din conceptul de școală, dacă el este dublat într-un mod mult mai exact și prompt de cealaltă realitate în care unii dintre noi trăim din ce în ce mai mult, cea virtuală? Hai să rămânem toți acasă!... Nu trebuie să te trezești devreme, nu trebuie să te speli pe dinți, să te îmbraci, să mănânci scârbosul ou fiert, să bei laptele care are un gust atât de nasol când ești pe jumătate adormit. Nu trebuie să ieși în frig, să stai în trafic, să suporti mofturile colegilor, pretențiile profesorilor ș.a.m.d. Tot ce trebuie să faci e să îți pui laptopul sau tableta sau telefonul sub pat, iar când ai chef să îl deschizi și să începi “școala”. Pur și simplu.

Oricine vrea să îi fie mai bine și mai comod și ar fi tentat de ipoteza amintită, și totuși nu o facem, nu facem pasul acela pentru că ne e frică de ce va urma. Comoditatea ce ne împinge permanent spre un progres infinit în care toate lucrurile să ne vină la nas nu ne-a dat încă ideea și dorința acerbă să renunțăm cu totul la școală, ci doar parțial. Zic “parțial” pentru că, să fim serioși, școala de azi nu mai e cum a fost. Ea a fost inventată de om în trecut pentru a fi singurul loc unde se pot acumula cunoștințe, unde se poate învăța conduita în societate, unde un om semi-sălbatic poate deveni unul civilizată, dar astăzi a rămas doar clădirea în care trebuie să mergi și să “înveți” și atât. Pentru că restul lumii are mult mai multe surse de informare și mai mare influență asupra copilului decât școala. Din păcate.

Dar aici trebuie să fiu ferm și să strig pe tot Internetul: Școala nu e doar atât!... Școala, chiar dacă nu ar mai învăța pe nimeni nimic, nicio materie, tot ar fi o putere în stat pentru că este și va fi mereu locul în care ne adunăm, locul în care, pe lângă biserică, ne satisfacem nevoia ce nu o

vom scoate niciodată din noi, aceea de socializare. Pentru că noi, oamenii, nu suntem ființe solitare, ci căutăm mereu, fie că ne dăm seama, fie că nu, compania altora. Iar la școală, puii noștri, copiii, învață, în primul rând, pe lângă materiile aferente, să socializeze unii cu alții, să fie parte a unui grup, se găsească metode pentru a se integra, cu alte cuvinte, învață să trăiască în comunitate. Nicăieri nu se poate învăța acest lucru, nici măcar de pe Internet. Dacă s-ar desființa școala mâine, am fi condamnați la vieți izolate, la neînțelegeri, la devieri grave de comportament, la colaps al societății. Rolul școlii într-o societate acesta este, de a ne obișnui unii cu alții, de a ne învăța să ne adaptăm la noi înșine. Restul e doar de umplutură care se poate schimba de la o zi la alta și care se poate găsi, într-adevăr, și în altă parte, dacă vrei.

Uitați-vă la copiii care fac așa-numitul *home schooling*, școala de acasă, majoritatea covârșitoare dintre ei habar nu au să relaționeze cu alți semeni de aceeași vârstă, mai mici sau mai mari. Pentru că asta se face doar prin practică, nu există și nu cred că vor exista vreodată cursuri online pentru așa ceva. Și puține lucruri sunt mai importante decât asta. Dacă am trăi fiecare singur pe câte o insulă pustie, atunci, da, școala ar fi o inutilitate, dar, din fericire, nu trăim astfel și bine facem pentru că singurătatea, chiar mai mult decât fumatul, ucide...

Ca să dau un exemplu, haideți să ne imaginăm că un copil este ținut de părinții lui acasă și este învățat diferite materii de diverși profesori, în condițiile cele mai bune posibile. El va primi cea mai înaltă educație pe care o poate primi cineva într-o viață. Va ajunge la sfârșitul liceului un as în toate materiile. Va călători, va duce o viață diversă, dar fără școală, adică fără un program strict, fără colegi de bancă, fără gălăgie în clasă, fără pauze de joacă pe holuri și fugărit prin curtea școlii, fără nimic din toate astea, bune sau rele. Va avea toate cunoștințele teoretice și practice să reușească în orice domeniu, dar va fi el adaptat cu adevărat la viața de adult? La aceeași viață pe care o trăim cu toții, adică una imprevizibilă, plină de necunoscute, de absurdități, de răutate, de durere, de ură, de violență? Adică de lucruri pe care nu ai cum să le anticipezi și pentru care nu există profesor să te pregătească? Viața în care el, viitorul adult, își va petrece, în definitiv, restul vieții. Răspunsul e că nu va fi deloc pregătit pentru asta. Doar școala în care se întâlnesc exemple din toate tipurile de personalități, caractere, temperamente și cu care elevul nostru va fi forțat să relaționeze, doar acolo va învăța cu adevărat să trăiască, să se adapteze, să facă distincție dintre bine și rău, necesar și inutil, frumos și urât.

Iar dacă ar fi să pariez pe reușita în viață, din punctul de vedere al adaptării, implicit al capacității de a recunoaște și asimila fericirea, idealul suprem al tuturor, atunci aș paria pe elevul unei școli banale de cartier sau de țară și nu pe acela pomenit mai sus care, să fim sinceri, poate deveni foarte ușor hrană pentru monștri...

Brisca Zara, doctor în filologie, scriitor și publicist

Consilier local al Comunei Valea Lupului

XIII. ȘCOALA MEA PESTE 100 DE ANI

- ***Cum vrei să fie grădinița ta în viitor?***

Ștefania: *Frumoasă, cu copii și cu soare.*

Iris: *Cu nori, cu copilași, cu lecții și cu desene.*

Victoria: *Frumoasă!*

David Spiridon: *Frumoasă, cu spațiu de joacă, cu copii și cu lecții.*

Amalia: *Să fie frumoasă, cu flori, cu nori, cu loc de joacă și să fie decorată cu flori multe.*

Ilaria: *Frumoasă, cu spațiu de joacă, cu fluturași, cu gard și să fie decorată.*

Sofia: *Cu soare. Colorată, cu copaci.*

Ștefan: *Cu flori, cu norișori, cu locuri de joacă, soare și copilași. Și să facem matematică.*

A consemnat: **Educatoare Elena Tășchină**, Grupa Mare
Grădinița Valea Lupului

În viitor, școala noastră va fi altfel decorată. Laptele și cornul vor fi distribuite de un robot-bucătar. Atunci când ar lipsi un cadru didactic, acesta ar fi înlocuit de un robot-profesor.

Eliza Maria Cioloca, clasa I B

Îmi doresc ca școala mea în viitor să aibă trei săli cu pereți de sticlă. O sală suspendată în aer de unde să admirăm norii, păsările și frumusețile naturii, o alta să fie sub ape ca să putem explora lumea acvatică: peștii, sirenele, pisicile de mare, delfinii jucăuși și plantele care trăiesc acolo. A treia sală aș dori să fie în munți. Acolo vom putea vedea animale sălbatice, brazi, pini, flori și plante medicinale. În aceste săli să stăm pe rând mai mult timp. Cred că transportul dintr-o sală în alta va face cu un lift ultra rapid.

Eliza Elena Balan, clasa a IV-a A

Școala în viitor o să fie dotată cu multe aparate electronice, cum ar fi tabletele, pe care le vom folosi la scris în locul caietelor. Autobuzul școlii nu va mai fi la fel, o să plutească în aer și vei putea ajunge la școala într-o secundă. Orele de sport vor avea loc într-o sală cu multe aparate de gimnastică iar în curte va fi un teren de fotbal.

Cosmin Coman, clasa a IV-a B

Eu aș vrea ca școala mea să fie înzestrată cu tehnologii noi pentru a dezvolta și simplifica atât munca noastră cât și pe cea a profesorilor. De exemplu, ar fi frumos ca pe fiecare bancă să fie câte un calculator în memoria căruia să existe toate informațiile necesare. Cred că acest lucru ne-ar ajuta să învățăm mai ușor și să punem în practică ce ne este util. Mi-ar plăcea să nu mai cărăm ghiozdane pline de cărți și caiete.

Acesta este doar un gând măreț care cred că peste câțiva ani va deveni realitate și sper ca împreună să înaintăm spre un viitor plin de succes.

Cristina Morariu, clasa a IV-a B

Eu merg în clasa mea și mă așez în fața monitorului meu. Orele sunt plictisitoare pentru că în fiecare zi avem numai cursuri televizate. Doamna învățătoare apare pe monitorul cel mare o singură dată pe zi, pentru a ne da temele pe ziua următoare.

În timpul orelor câțiva colegi încep să butoneze pentru a juca diverse jocuri la calculator. Au ghinion însă deoarece sunt observați imediat de camerele de supraveghere. Părinții lor sunt anunțați imediat printr-un mesaj și elevii urmează să primească o temă specială drept pedeapsă.

După ore merg acasă și mă bucur la gândul că a doua zi vom avea în sfârșit ore normale...cu doamna noastră învățătoare!

Ștefan Prisacaru, Clasa a IV-a B

Școala se transformă într-un ritm foarte alert. În viitor, copiii vor folosi tablete în locul cărților. În locul profesorilor vor exista roboți fără sentimente, iar comunicarea dintre profesor și elev nu va mai fi față în față, ca acum, ci se va face doar prin intermediul internetului. Vor fi "clase inteligente" unde computerele vor îndeplini dorințele elevilor printr-o simplă comandă vocală: vor reduce sau vor mări intensitatea luminii din clasă, vor nota elevii la disciplinele studiate, dar nu cu note de la 1 la 10 ca acum, ci cu recompense video: un film îndrăgit, o melodie sau un joc preferat, o plimbare virtuală intergalactică.

Miruna Cimpoi, clasa a V-a

Cuprins

Editorial.....	3
I. Scurt istoric al școlii.....	5
II. Gânduri de recunoștință.....	7
III. Gânduri de director.....	9
IV. Vorbe de dascăl.....	12
V. Gânduri ale elevilor de ieri.....	21
VI. Să stăm de vorbă fără catalog.....	39
VII. O poveste adevărată.....	42
VIII. La taifas.....	48
IX. Trecutul școlii în imagini.....	52
X. Gânduri ale elevilor de astăzi.....	55
XI. Prezentul școlii în imagini.....	62
XII. Școala în comunitate.....	66
XIII. Școala mea peste 100 de ani.....	79

